

GLASNIK

reformacije

Broj 3, 2014.

Duhovno putovanje ostatka

Molitveni tjedan, 5.-14. prosinca 2014.

Uzvišeni poziv Božjeg ostatka 4

Vrijeme je da kroz Kristovu ljubav sjajimo u ovom svijetu

Zadaća ostatka 8

Pomirenje, obnova, liječenje i evangelizacija

Ostatak – povijest i pouke 12

Učiti iz prošlosti, pripremati se za budućnost

Izazovi pred ostatkom 16

Biti svjesni problema

Obilježja ostatka 20

Posebne osobine obraćenog naroda

Nauk ostatka 24

Čista i neizmijenjena istina ostaje zauvijek

Ljubite svoje neprijatelje 28

Ono što je ljudima nemoguće, postalo je moguće zahvaljujući božanskom Spasitelju koji prašta

Slavna pobjeda ostatka 32

Konačna pobjeda vjernih

Razmišljanja o duhovnom putovanju

Još jedna godina gotovo je prošla, a s njom i jedna važna godišnjica: 100 godina od krize 1914. godine kada su iskreni vjernici na svom duhovnom putovanju odbili prekršiti Deset zapovijedi, usprkos tome što su bili suočeni sa svjetskim ratom.

Što se dogodilo od tog vremena? Što je obilježilo naše duhovno putovanje? Jesmo li još uvijek putnici vezani uz nebo, kao naši prethodnici u vjeri? Obilježava li našu sadašnju generaciju veća posvećenost i odanost reformaciji – da izgradimo pusta mjesta, popravimo pukotine načinjene u Božjem moralnom zakonu i da se držimo sadašnje istine pod svaku cijenu?

To su svečana pitanja o kojima trebamo duboko razmišljati tijekom ovoga molitvenog tjedna; to je vrijeme da ispitamo svoje srce i obnovimo svoj zavjet s Gospodom, ozbiljno razmatrajući što se to sve podrazumijeva ako želimo pripadati ostatku koji će Ga dočekati u miru.

Podijelite ove teme i s drugima tako što ćete, primjerice, osobno posjetiti vjernike koji žive daleko od crkve - ili koji iz nekog razloga ne mogu doći u crkvu - te s njima čitati ova predavanja.

Imajte u vidu sljedeće datume:

Molitva i post: subota, 13. prosinca

Dar za strane misije: nedjelja, 14. prosinca

Neka Spasitelj obnovi naše vjersko iskustvo tijekom ovoga molitvenog tjedna da bismo bili istinski prožeti Njegovim Svetim Duhom, kako bismo završili naše duhovno putovanje živeći životom koji dolikuje istinskom ostatku.

Dugo hodočašće

Što je hodočašće? To je nešto više od običnog putovanja. Hodočašće obično podrazumijeva naporno, mukotrpno hodanje, puno samoodricanja, imajući pred očima sveti cilj. Apostol Ivan govori o iskustvu onih koji se žele pripremiti za nebeski Kanaan: "Znamo: tko god je rođen od Boga, ne griješi; nego Rođeni od Boga čuva ga i Zli ga se ne dotiče. Znamo: od Boga smo, a sav je svijet pod Zlim. Znamo: Sin je Božji došao i dao nam razum da poznamo Istinitoga. I mi smo u Istinitom, u Sinu njegovu, Isusu Kristu."

(1. Ivanova 5:18–20)

Budući da očekujemo drugi Kristov dolazak u ovom završnom periodu ljudske povijesti, naše iskustvo u tim posljednjim danima uključuje spoznaju Krista i surađivanje s Njegovim Duhom u djelu očišćenja. "Ljubljeni, sad smo djeca Božja i još se ne očitova što ćemo biti. Znamo: kad se očituje, bit ćemo Njemu slični, jer vidjet ćemo ga kao što jest. I tko god ima tu nadu u Njemu, čisti se kao što je On čist."

(1. Ivanova 3:2, 3). Gospod nam ne obećava lagan put, ali nam obećava siguran put.

Tijekom 100 proteklih godina Bog je tražio od nas da prenosimo Njegovu svjetlost ovom svijetu. Tražio je da budemo Njegove ruke, Njegove noge i Njegov glas, prenoseći Njegovu ljubav svijetu koji propada u samouništenju. Kako smo se nosili s našom odgovornošću? Pokazali smo i snagu i slabost ljudske prirode. U nekim trenucima oslonili smo se na Boga i molili ga za milost. Podijelili smo tisuće primjeraka knjiga Duha prorokstva u zemljama gdje smo time riskirali vlastiti život. Nosili smo evanđelje ljudožderskim plemenima u Indiji i Brazilu. Govorili smo o Božjoj ljubavi i kad je to bilo zgodno i kad je bilo nezgodno.

No mi smo samo ljudska bića. Ništa nismo

učinili kad je Bog zahtijevao da nešto učinimo. Bili smo bojažljivi kad je Bog tražio da budemo hrabri. Borili smo se međusobno kad je Bog tražio od nas da se borimo za Njega u svijetu. Nismo se slagali jedni s drugima, a Bog je tražio od nas da se ne slažemo s grijehom.

Tijekom jednog stoljeća uspjeha i grešaka, pobjeda i poraza, Bog nas je sačuvao da ne ostavimo istinu koju nam je dao. Kad smo bili kušani, kad nas je grijeh mamio da umanjimo Božje zahtjeve, da žrtvujemo Njegov zakon i onemogućimo da On dovrši svoje djelo u nama, stajali smo čvrsto, spremni radije žrtvovati svoj život nego žrtvovati Božju riječ. Kada smo bili kušani da izmijenimo vjeru jednom predanu svetima kako bismo ju prilagodili ljudskim razmišljanjima i ljudskoj sebičnosti, Bog nam je dao snagu da kažemo "ne". U pitanjima subote i našeg opredjeljenja za mir, u pitanjima braka i odijevanja, službe Gospodnje večere, vjernosti radu Božjeg proroka, i u mnogim drugim važnim pitanjima, tražilo se od nas da zaboravimo Boga i prihvatimo ljudska mjerila. Zahvaljujući Božjoj milosti, uvijek iznova mogli smo reći "ne".

Neka nam Bog oprost i čemu smo Ga iznevjerili i neka nam udijeli svoju milost da možemo svojim djelima, a gdje je potrebno i riječima, prenositi Njegovu istinu ljudima oko nas. Doista, još traje naše hodočasničko putovanje i još nismo stigli na cilj, no zahvaljujući Božjoj milosti, sada i ovdje još uvijek imamo priliku utvrditi svoj poziv i izbor. Samo malo ljudi hodat će uskim putem kako bi zajedno sa skromnim Nazarećaninom ušli kroz uska vrata. Upravimo svoj pogled na Spasitelja i donesimo odluku da ćemo biti među onim ostatkom koji će učiniti tako! "Zaista, sinova će Izraelovih brojem biti kao pijeska morskog - Ostatak će se spasiti; jer riječ će ispuniti i uskoro izvršiti Gospodin na zemlji." (Rimljanima 9:27, 28).

Uzvišeni *poziv* *Božjeg ostatka*

Izvatci iz spisa E. G. White

Dostižan poziv

Sve što Bog obeća u stanju je u svako doba i ispuniti, a djelo koje je povjerio svome narodu, On će i izvršiti kroz njih. Budemo li živjeli životom potpune poslušnosti, na nama će se ispuniti Njegova obećanja.

Bog traži od svog naroda da budu svjetlo ovom svijetu. Bog to ne zahtijeva samo od propovjednika, već i od svakog Kristovog učenika. Način na koji razgovaramo treba imati nebeska obilježja... Kristovi učenici trebaju odražavati Duh, mudrost i Božju dobrotu, kako je to otkriveno u Njegovoj riječi. Ono što Bog zahtijeva od svog naroda u skladu je s milošću i istinom koju im je dao. Svi Njegovi pravedni zahtjevi moraju se u potpunosti ispuniti. Odgovorna ljudska bića moraju živjeti po svjetlosti koja ih obasjava. Ako to ne učine, njihovo će se svjetlo pretvoriti u tamu, a ta će tama biti razmjerna svjetlosti

koju su dobili.

Ne propada Božji narod danas zbog nedostatka znanja; neće biti osuđeni zato što ne znaju put, istinu i život – osudit će ih istina koju su shvatili i svjetlost koja je obasjala njihovu dušu, ali su sve to zanemarili ili odbacili. Oni koji nikada nisu imali svjetlost, pa ju slijedom toga nisu ni mogli odbaciti, neće biti osuđeni. Što je više moglo biti učinjeno za Božji vinograd od onoga što je učinjeno? Svjetlost, dragocjena svjetlost obasjava Božji narod, ali ona ih neće spasiti ako ne pristanu biti spašeni po njoj, te ako ne budu živjeli potpuno u skladu s tom svjetlošću i prenosili ju onima koji su u tami.¹

Naše geslo treba biti: Strpljiva dosljednost u činjenju dobra. Moramo ulagati ustrajne napore, napredujući korak po korak, sve dok ne završimo trku i dok ne zadobijemo pobjedu... Idite složno naprijed u pomoć Gospodu, “jednodušni, jedne misli”

(Fil 2:2). Ne oslanjajte se na ljudsku mudrost. Gledajte iznad ljudskih bića, na Onoga koga je Bog odredio da nosi naše jade i tuge. Idite naprijed u čvrstoj i ustrajnoj vjeri, držeći Boga za Njegovu riječ.²

“Bog poziva svoj narod da djeluje. Svatko od nas pojedinačno treba raditi na tome da prizna i ostavi svoje grijehе te da se vrati Gospodu. Nitko to ne može učiniti za drugoga... Mnogi godinama nisu postigli nikakav napredak u spoznaji i istinskoj svetosti. Ostali su duhovni patuljci. Umjesto da napreduju k savršenstvu, vraćaju se natrag u tamu i egipatsko ropstvo. Duh im nije naviknut na pobožnost i istinsku svetost.

Hoće li se Božji Izrael probuditi? Hoće li oni, koji tvrde da su pobožni, nastojati odbaciti svako зло, priznati Bogu svaki tajni grijeh i poniziti svoju dušu pred njim? Hoće li u duhovnoj poniznosti ispitati pobude svakog svog postupka i shvatiti da Božje oko sve vidi i

ispituje svaku tajnu?... Božji narod ima velike prednosti. Dobili su veliku svjetlost kako bi mogli dostići svoj uzvišeni poziv.”³

Za novu godinu...

Ima li onih kojima smo učinili krivo i koji će na Božjem sudu svjedočiti protiv nas? Ako je tako, izvještaj o tome otišao je u nebo i tamo ćemo se ponovno s njim sresti. Moramo raditi kao da nas nadgleda oko velikog Poslodavca, vidjeli ljudi kako se brižno trudimo ili ne vidjeli, cijenili oni naš rad ili ne. Ni jedan čovjek, žena ili dijete ne mogu ispravno služiti Bogu ako su u svom radu nemarni i izvlače se, bilo da je to svjetovni posao ili vjerska služba. Istinski kršćanin u svemu će gledati na Božju slavu, vodeći se u svojim ciljevima i načelima mislju: ‘Radim to za Krista.’

Ako su oni, koji tvrde da su Božji slugе, vjerni u malome, bit će vjerni i u velikome. Ako imate neplaćenih dugovanja, uložite poseban trud da ih platite. Ako ste dužni u trgovini hranom ili odjećom, podmirite račun ako ikako možete. Ako ne možete, otidite onima kojima ste dužni i otvoreno recite da niste u mogućnosti platiti; obnovite svoju zadužnicu i uvjerite ih da ćete riješiti svoj dug što je moguće prije. Potom se odrecite svega bez čega možete živjeti i budite vrlo štedljivi u trošenju sve dok ne ispunite svoje obećanje. Ne koristite tuđi novac da biste udovoljavali svom apetitu ili želji za isticanjem. Na taj način ćete ukloniti kamen spoticanja zbog kojega bi mnogi mogli biti spriječeni da povjeruju u istinu te da loše govore o vama. Naša braća trebala bi uložiti ozbiljan napor da isprave svoje nemarno i neodgovorno vođenje poslova. Stara godina gotovo je na izmaku. Iskoristite do maksimuma dane koji su još preostali.

Kineska Nova godina počinje u veljači i traje tjedan dana. Kinezi imaju običaj izglatiti u to vrijeme sve međusobne razmirice i riješiti sve nepodmirene dugove. Ako netko ne može platiti dug,

Ako je bilo problema, ako je postojala zavist, zloba, gorčina, zlo sumnjičenje, priznajte te grijehe, ali ne općenito, već otidite osobno svojoj braći i sestrama. Budite posve određeni. Ako ste vi učinili jednu pogrešku a oni dvadeset, priznajte tu jednu kako da ste glavni krivac.

izbriše mu se, pa tako nova godina počinje s riješenim svim razmiricama i dugovima. Bilo bi dobro kad bi kršćanski svijet preuzeo taj neznabožački običaj. Božji zakon sve to traži od nas, pa i više od toga: da ljubimo svojeg bližnjega kao sami sebe, to jest da u svemu postupamo prema svojim bližnjima onako kako bismo željeli da oni postupaju prema nama. Jednostavno moramo činiti onako kako želimo da se nama čini.

U svim međuljudskim odnosima i postupcima, ponašanje svakog pojedinca vjerno odražava kakav je njegov karakter. Ako je netko čestit u Božjim očima, njegovi će postupci biti ispravni u očima njegovih bližnjih. Njegovo poštenje ne dovodi se u pitanje; on sja poput najčistijeg zlata pročišćenog u vatri. Ako posjeduje novac koji mu trenutno ne treba za osobne potrebe, neće se okoristiti nevoljom svog siromašnijeg brata te zahtijevati od njega da mu vrati više nego što bi bilo pravično. Neće iskoristiti lošu situaciju svog brata kako bi od njega tražio pretjerane kamate. Istinski pošten čovjek nikada se neće okoristiti neimaštinom drugih da bi povećao svoj dobitak, jer bi to za njega na kraju bio veliki gubitak. Po pitanju načela, to bi u Božjim očima bio isto takav zločin kao da je ušao u kuću svog bližnjega i ukrao toliku količinu zlata ili srebra. Običaji i moral ovoga svijeta ne smiju biti naš kriterij, osim ako Božjom riječju možemo dokazati da su ispravni. “Tko je vjeran u najmanjem, i u najvećem je vjeran; a tko je u najmanjem nepošten, i u najvećem je nepošten” (Luka

16:10). To što je neka stvar velika ili beznačajna, ne čini ju poštenom ili nečasnom. Bog zahtijeva od nas da u svim svojim poslovima postupamo onako kako je to ispravno. Ako imamo samo malo vremena, iskoristimo ga ozbiljno. Biblija nas uvjerava da živimo u velikom Danu pomirenja. Simboličan Dan pomirenja bio je dan kada su svi Izraelci mučili svoje duše pred Bogom, priznavali svoje grijehe i došli pred Gospoda skrušena srca, u iskrenom kajanju za svoje grijehe i sa živom vjerom u žrtvu pomirenja. Ako je bilo problema, ako je postojala zavist, zloba, gorčina, zlo sumnjičenje, **priznajte te grijehe, ali ne općenito, već otidite osobno svojoj braći i sestrama. Budite posve određeni. Ako ste vi učinili jednu pogrešku a oni dvadeset, priznajte tu jednu kako da ste glavni krivac.** Uzmite njihovu ruku, neka vaše srce bude smekšano pod utjecajem Svetoga Duha, i recite: ‘Hoćeš li mi oprostiti? Nisam ispravno postupio prema tebi. Želim ispraviti svaku grešku da u nebeskim knjigama ne stoji ništa zapisano kraj mog imena. Moj zapis mora biti čist.’ Tko bi mogao odoljeti takvom postupku? Među onima koji se izdaju za Kristove sljedbenike ima previše hladnoće i ravnodušnosti, previše onog duha “nije me briga”. Svi se trebaju brinuti jedni za druge, zdušno čuvajući tuđe interese. “Ljubite jedni druge” (Ivan 13:34). Tako ćemo podići čvrst zid protiv sotoninih obmana. Usred protivljenja i progona nećemo se pridružiti osvetoljubivima niti se ujediniti sa sljedbenicima velikog odmetnika čiji je posao optuživanje braće kako

bi ih se ocrnilo i bacila ljaga na njihov karakter.

Iskoristite preostale dane ove godine kako biste uništili svaku žilicu korijena gorčine i pokopali ju zajedno sa starom godinom. **Započnite novu godinu s više nježnog obzira, s dubljom ljubavlju prema svakom članu Gospodnje obitelji.** Približite se jedni drugima! “Ujedinjeni opstajemo; podijeljeni propadamo.” Zauzmite uzvišenije i plemenitije stajalište nego što ste ga ikada imali. Mnogi su naizgled postojani u istini, čvrsti, odlučni u svakoj točki naše vjere; ipak, nedostaje im nešto veliko: nježnost i ljubav koje su obilježavale karakter uzvišenog Uzora. Ako njihov brat sagriješi protiv istine, ako padne u iskušenje, nimalo se ne trude podići ga u duhu krotkosti, čuvajući pritom sami sebe da i oni ne budu iskušani. Čini se da takvi smatraju svojim posebnim zadatkom popeti se na sudačku stolicu i osuditi svoju braću. Ne pokoravaju se Božjoj riječi koja kaže: “Braćo, ako se tko i zatekne u kakvu prijestupu, vi, duhovni, takva ispravljajte u duhu blagosti” (Galaćanima 6:1). Takvo postupanje općenito je odviše rijetko u našim crkvama, a izostanak takvog duha tjera Božjeg Duha iz srca, iz obiteljskog doma i iz crkve. Prakticirajmo odsada biblijski plan za ispravljanje zabludjelih u duhu krotkosti. Imajmo Isusov duh i radimo kao što je On radio.

Uzdržite se od sklonosti da istiskujete brata, čak i ako mislite da je nedostojan, pa čak i ako je ometao vaš rad pokazujući duh neovisnosti i tvrdoglavosti. Imajte na umu da je on Božje vlasništvo. Ako pogriješite, neka to uvijek bude u korist milosrđa i nježnosti. Odnosite se s uvažavanjem i poštovanjem čak i prema svojim najgorčnijim neprijateljima koji bi vam naudili kad bi bili u prilici. Neka iz vaših usta ne izade ni jedna riječ koja bi im dala i najmanju priliku da opravdaju svoje ponašanje. Ne dajte ni jednom čovjeku priliku da huli na Božje ime ili govori s nepoštovanjem o našoj vjeri zbog nečega što ste učinili. Moramo biti mudri kao zmija, a bezazleni kao golub.

Stara godina je na odlasku; neka odnese sa sobom sav gnjev, zlobu i gorčinu. Svim srcem ispovjedimo svoje grijehе i neka oni odu pred nama na sud. Iskoristite preostale trenutke ove godine koja brzo odlazi kako biste se ponizili, umjesto da nastojite poniziti svoju braću. S početkom nove godine započnite s uzdizanjem svoje braće – štoviše, počnite s time još u zadnjim trenucima stare godine. Krenite iznova na rad, braćo i sestre, usrdno, nesebično, s ljubavlju, trudeći se da podignete klonule ruke, da ojačate slaba koljena, da skinete teško breme sa svake duše. Oslobodite potlačene i slomite svaki jaram. Uvedite u svoj dom siromašne beskućnike. [citat: Izaija 58:8–11] Draga braćo po svim našim crkvama, hoćete li ispuniti uvjete koje je Bog jasno naveo i okušati Gospoda kako biste vidjeli hoće li ispuniti svoja obećanja? Vjerujem da će ih ispuniti. Nimalo ne sumnjam u to. Bog će učiniti točno onako kako je rekao da će učiniti; neizmjereno velika obećanja bogatih blagoslova ostvarit će se ako mi ispunimo uvjete. Glava može biti tvrda, ali ne dopustite da se ta tvrdoća uvuče u vaše srce. Ako padnete na Stijenu i razbijete se, nestat će vaše samopravednosti. Zamijenit će ju meko i osjetljivo srce, ljubazno, nježno i pravo srce kakvo je imao Isus koji je uvijek bio dirnut ljudskim jadom. Plakat ćete s onima koji plaču, i tugovati s onima koji tuguju. Pokušajte to, braćo! Božji put i način uvijek je najbolji put. Uporno ste pokušavali raditi po svome, ali to ne donosi napredak, jedinstvo, niti izgrađuje crkvu. Stoga, ne mislimo više da je naš plan najbolji i ne penjimo se na sudačku stolicu, već u Božjem Duhu nosimo svjedočanstvo koje nam je dao da nosimo, primajući u srce Božju ljubav koja će ga omekšati dok govorimo jasnu istinu kako bismo skinuli veo obmane s očiju onih koji su u zabludi i umjesto toga im pružili usrdnu, iskrenu i pravu Isusovu ljubav.

Taj posao priznanja grijehа mora se izvršiti prije ili kasnije. Zašto to ne učiniti na kraju stare godine

koja odlazi? Hoćemo li priznati svoje grijehе i odbaciti ih kako bi otišli pred nama na sud? Hoćemo li se potruditi svim silama, kao nikada ranije, kako bismo novu godinu započeli s čistim zapisom? Hoćemo li se svatko od nas osobno prihvatiti tog dugo zapostavljenog posla, ponizivši svoju dušu pred Bogom kako bi kraj našeg imena mogla biti zapisana ta blažena riječ “oprost”? Hoćemo li biti pravi kršćani – ljudi nalik Kristu?

Potrudite se oko toga u svakoj crkvi. Održavajte posebne sastanke kad možete – sastanke poniznosti i skrušenosti duše, sastanke na kojima ćete počistiti smeće na vratima svog srca kako bi dragi Spasitelj mogao ući u njega. Kako li bi čudesno moglo biti vrijeme odlaska stare godine i dolaska nove! Ako svatko od nas pokuša učiniti sve što je u njegovoj moći, Bog je vjeran u onome što je obećao i ispunit će sa svoje strane daleko više nego što uopće možete moliti, ili čak pomisliti. Ne gubite ni trenutak! Ustanimo i poduzmimo odlučne napore da njegujemo Isusovu ljubav koja pokorava srce. Naše srce mora biti omekšano kako bi se uklonila nečistoća. U Kristovoj školi trebamo se učiti krotkosti i poniznosti srca, približavajući Mu se sve više i više.

Zlo koje prevladava u našim obiteljima je kritiziranje i osuđivanje, pridavanje najgorih pobuda tuđim riječima i motivima. To djeluje obeshrabrujuće na djecu i često dovodi do toga da se prestanu truditi činiti dobro. No ako ih se pohvali kad naprave nešto dobro, to će im pokazati da cijenimo njihov trud i poučiti ih onome što je ispravno. Ako se stalno ističu njihove pogreške i mane - i to često nestrpljivo, a ponekad i ljutito – ako ih se nikada ljubazno ne pohvali kad naprave nešto dobro ili postignu napredak, djeca će postati malodušna. Osjećat će da se prema njima nemilosrdno postupa i da su ostavljeni da se trude iako se to ne cijeni niti ih se ohrabruje u tome. Hoćemo li se promijeniti po tom pitanju? Roditelji to moraju učiniti ako žele da njihova djeca zavole vjeru.

Isti takav problem postoji i u crkvi. Mnogi su klonuli i postali malodušni u velikoj borbi života, iako im je jedna ljubazna i ohrabrujuća riječ mogla dati snagu da pobijede. Nikada, baš nikada ne budite bezdušni, hladni, nesuosjećajni i kritički nastrojeni. Nikada ne propustite priliku da izgovorite riječi koje će nekoga ohrabriti i dati mu nadu. Ne može se dovoljno naglasiti koliko dalekosežne mogu biti naše nježne i ljubazne riječi, naše nastojanje da olakšamo nekome teret, kao što je to Krist činio. Draga braćo i sestre, dostignite svoj uzvišeni poziv! Isus, dragocjeni Isus! Kako je drago to ime, kako nadahnjujuće! Isus nikada nije prešutio ni jedno slovo istine, ali ju je uvijek izgovarao s ljubavlju... Njegov život bio je život samoodricanja i nježne brige za druge. Nikada nije bio okrutan u iznošenju istine, već je pokazivao čudesnu nježnost prema ljudskom rodu. Svaka je duša dragocjena u Njegovim očima. Uvijek se držao božanski dostojanstveno, a ipak se s najnježnijim suosjećanjem i obzirom saginjao k svakom članu Božje obitelji. U svima je vidio pale duše koje treba spasiti, a to je bila Njegova misija.

Mnogi griješe dopuštajući da dođe do izražaja njihov osebujan temperament. Time izazivaju u drugima otpor i najgore osjećaje protivljenja i neprijateljstva. Zašto bi bilo tko pokazivao nepoštovanje prema onome čije se mišljenje u vjerskim pitanjima razlikuje od njegova? Složite se sa svakim u svim pitanjima gdje je to moguće. Potvrdite mu kada je u pravu, jer će takvo priznanje uvelike pomoći da ga privučete bliže sebi. Tada neće imati nikakva razloga misliti da vi svoja stajališta smatrate nepogrešivima ili da gledate s prezirom na njega. Kao Kristovi radnici, moramo imati svetu taktičnost. Učite kako se ispravno ponašati u situacijama za koje nisu propisana pravila. Pri dobivajte srca ljudi umjesto da ih odbijate... Morate odbaciti svaku grubost, svaku osudu i kritiziranje. Volimo se međusobno kao braća, pa nećemo rasipati, već skupljati s Kristom.

Nikada ne propustite priliku da izgovorite riječi koje će nekoga ohrabriti i dati mu nadu. Ne može se dovoljno naglasiti koliko dalekosežne mogu biti naše nježne i ljubazne riječi, naše nastojanje da olakšamo nekome teret, kao što je to Krist činio.

Zle ljudske sklonosti teško je pobijediti. Bitka je mučna. Svaka duša koja se bori zna kako su oštre i kako gorke te bitke. Rast u mišlosti je težak proces, jer se mjerila i standardi ovog svijeta neprestano isprječuju između duše i svetoga Božjeg mjerila. Gospod želi da budemo uzvišeni, oplemenjeni i pročišćeni provođenjem načela na kojima se temelji Njegovo veliko moralno mjerilo kojim će se provjeravati svačiji karakter na veliki dan konačnog obračuna...

Prolaze dragocjeni trenuci. Moja duša duboko je, usrdno i tjeskobno zabrinuta za vas. Kao Kristov predstavnik, molim vas da razumno otpočnete raditi na sebi... Nikada nije kasno ispraviti ono što je krivo. Dok se Isus, naš Posrednik, moli za nas, učinimo sa svoje strane ono što je naš dio posla. Ljubimo Boga svim svojim srcem i bližnjega kao sebe same. Priznajmo i ostavimo svoje grijehe kako bismo mogli dobiti oprost. Oni koji su zakidali Boga u desetku i darovima, neka dođu pred Njega i neka to nadoknade. Postavljeno je pitanje: "Hoće li čovjek zakidati Boga?", kao da je nemoguće da netko učini tako veliki zločin. No ako je Bog ikada govorio preko mene, kažem da je bilo takvog teškog okradanja Boga u desetku i darovima.

Braćo, [2014.] godina je na izmaku. Iskoristite tih nekoliko preostalih trenutaka da biste nadoknadili ono što nije bilo ispravno. Napravite temeljit posao za vječnost. Svaki postupak i svaka riječ mora proći provjeru na Božjem sudu. Dovedite u red svoje srce. Dovedite u red svoju kuću. Izvršite to djelo u potpunosti dok Isus još obavlja

službu u nebeskoj svetinji. Neka taj apel ne bude upućen uzalud. Božja riznica okradena je za tisuće dolara, a taj propust zapisan je protiv vas u nebeskim knjigama.

Održavajte sastanke u svakoj mjesnoj crkvi. Svima dajte priliku da se ponize pred Bogom i priznaju svoje grijehe kako bi mogli dobiti mir i oprost. Kad svoje srce dovedemo u jedinstvo s Kristom, a svoj život u sklad s Njegovim djelom, Duh koji je sišao na Dan duhova spustit će se i na nas. Bit ćemo jaki u Kristovoj sili i ispunjeni puninom Božjom. Tada ćemo svi pozdraviti novu godinu s dobrodošlicom, kao početak godine uzvišenijih i boljih načela. Predat ćemo sebe Kristu, bezrezervno posvećujući svu svoju imovinu i sve svoje sposobnosti Njegovoj službi. Ispravno ćemo ispovijediti svoju vjeru; služiti ćemo Bogu služeći onima kojima je potrebna naša pomoć. Tada će naše svjetlo jasno sjati u dobrim djelima. Neka vam Bog pomogne da novu godinu započnete s čistim i neokaljanim zapisom u nebu, da živite čistim i svetim životom – bili mladi ili stari – kako bi vaš život bio lijep i sretan jer se u vašem karakteru odražava Krist.⁴

Citirana literatura:

- 1 *The Review and Herald*, 23. kolovoza 1881.
- 2 *Australasian Union Conference Recorder*, 15. lipnja 1902.
- 3 *Svjedočanstva*, sv. 2, str. 123, 124.
- 4 *The Review and Herald*, 16. prosinca 1884.

Zadaća

ostatka

A. Finaru

Ubrzo nakon što je pao komunistički režim u Rumunjskoj, skupina mladih ljudi i žena došla je i do mojih vrata nudeći knjige. Bilo je sasvim uobičajeno da osobe srednjeg staleža zarađuju za život prodajući razne stvari od kuće do kuće, no ti mladi ljudi govorili s tako dubokim uvjerenjem i oduševljenjem da mi je bilo jasno kako nisu tu da bi zarađivali novac. Ubrzo sam otkrio da ih je na to potaknula želja da na najbolji način iskoriste vjersku slobodu koju su upravo dobili – slobodu koju su toliko željele dvije prethodne generacije. Ti mladi ljudi razlikovali su se i od mene i od bilo koje mlade osobe koju sam upoznao tijekom svojih 18 godina života. Bila je to grupa s ciljem, LJUDI SA ZADAĆOM, odlučni u namjeri da ispune veliki nalog koji im je dao sam Isus Krist (Matej 28:20, 21). Sada, nakon što sam već dvadeset godina pripadnik Božje crkve, gledajući unatrag mislim kako bih želio da tako bude posvuda. Želio bih da tako bude cijelo vrijeme!

Božji cilj za ostatak

“Crkva je sredstvo koje je Bog odredio za spašavanje ljudi. Organizirana je da služi i njezina je zadaća da nosi evanđelje svijetu.”¹ Još od Adamova pada i uspostavljanja žrtvene službe, Bog se pobrinuo da poništi učinak neposlušna. “Božje srce čezne za svojom zemaljskom djecom ljubavljivačom od smrti. Dajući nam svoga Sina, poklonio nam je u tom jednom daru cijelo nebo.”² Danas je “vrijeme... da se oda sna preneto jer nam je sada spasenje bliže nego kad povjerovasmu” (Rimljanima 13:11). Ostatak je pozvan na aktivan rad jer je vrijeme kratko.

“Gospod je povjerio svojoj crkvi posebno djelo: osobnu službu. Bog je mogao poslati anđele da izvrše djelo reformacije čovjeka, ali nije to učinio. Ljudski rod mora raditi za ljudski rod.”³

Zadaća pomirenja

“A sve je od Boga koji nas sa sobom pomiri po Kristu i povjeri nam službu pomirenja. Jer Bog je u Kristu svijet sa sobom pomirio ne ubrajajući im opačina njihovih

i polažući u nas riječ pomirenja. Kristovi smo dakle poslanici; Bog vas po nama nagovara. Umjesto Krista zaklinjemo: dajte, pomirite se s Bogom!” (2. Korinćanima 5:18–20).

Živimo u svijetu prekinutih veza: brakovi gdje su ljudi ogorčeni, udaljili su se jedni od drugih, povrijeđeni su; prijatelji koji su se razišli; roditelji i djeca neprijateljski raspoloženi jedni prema drugima. Pomirenje znači ponovno sjedinjavanje onih koji su se otuđili, tako da nestane neprijateljstva i da se ponovno uspostavi mir.

Iako je Bog jako zainteresiran i za naše ljudske veze, gore spomenuti citat iz Svetoga pisma govori o pomirenju između Boga i čovječanstva, jer samo onda kad je to pomirenje uspostavljeno, i naše će ljudske veze biti u redu.

Ostatak ima zadaću pomoći svojim bližnjima da shvate kako Bog nije digao ruke od njih. “Nego su opačine vaše jaz otvorile između vas i Boga vašega,” objašnjava Gospod, “vaši su grijesi lice Njegovo zastrli” (Izaija 59:2).

Mora se obznaniti ljudima da je

pomirenje moguće. Ostatak ima zadaću trubom oglasiti tu vijest, objavljuvati ju na ulicama, tako da ljudi ovoga svijeta mogu ponovno otvoriti vrata svog srca i osjetiti sigurnost u zagrljaju svoga Stvoritelja.

Zadaća obnove

“U vrijeme kraja bit će obnovljene sve božanske institucije.”⁴ Moramo ponovno izgraditi, popraviti, obnoviti. “I ti ćeš graditi na starim razvalinama, dići ćeš temelje budućih koljena. Zvat će te popravljачem pukotina i obnoviteljem cesta do naselja” (Izaija 58:12). Brak i subota dvije su institucije stvorene u početku, na slavu Bogu i na blagoslov čovječanstvu. Obje imaju važnu ulogu u procesu obnavljanja Božje slike u čovječanstvu i stoga sotona neprestano smišlja prepredene načine kako bi potkopao njihovu neospornost.

Brak: U današnjem kaotičnom svijetu svetost braka potpuno se izgubila. Brak kao institucija odbacuje se kao nešto nepotrebno i staromodno, a njegov izvorni oblik i svrha izopačeni su. Sveta uredba braka pod udarom je sotone, jer je to temelj na kojem je osnovana obitelj i društvo. Ostatak Božjeg naroda pozvan je da poukom i primjerom obnovi izvornu svrhu braka – doživotne veze između jednog muškarca i jedne žene.

Subota: U vrijeme kraja “subota će biti predmet velikog konačnog sukoba u kojem će sudjelovati cijeli svijet.”⁵ Kad većina odabere svetkovati ono što je stvoreno (uključujući i ljudske institucije) umjesto Stvoritelja, mi trebamo podsjećati svoje bližnje na spomenik stvaranja, znak između Boga i čovječanstva – subotu. Biblijsko proročanstvo navodi da će sotona koristiti i političke i vjerske sile kako bi nametnuo svetkovanje prvoga dana u tjednu umjesto sedmoga. Znajući da je vrijeme kratko, davao radi dan i noć kako

bi prevario, ako je moguće, čak i izabrane. Neka Božji ostatak, silom Svetoga Duha, ustane protiv sotonine obmanjujuće sile i upozori svijet dok još traje vrijeme milosti. Živimo u posljednje vrijeme kada trebaju biti obnovljene sve božanske institucije.

Zadaća liječenja

“Bolesne liječite, mrtve uskrisujte, gubave čistite, zloduhe izgonite! Besplatno primiste, besplatno dajte!” (Matej 10:8).

“Tijekom svoje službe Isus je više vremena posvetio liječenju bolesnih nego propovijedanju... Gdje god bi došao, vijesti o Njegovu milosrđu stigle bi prije Njega.”⁶ Što se više približavamo kraju, u svijetu će biti sve više patnje i stoga će biti sve veća potreba za ispravnim predstavljanjem Isusovih metoda rada. Oni koji tvore ostatak trebaju nastojati steći znanje u vezi sa zdravljem kako bi mogli pomoći ljudima, posebno u novim misijskim poljima, jer “zdravstveno-misionarski rad krči put evanđeoskom radu.”⁷

Zadaća evangelizacije

Od Knjige postanka do Otkrivenja Biblija uči da su Bog, Isus Krist, Sveti Duh i sveti anđeli aktivno uključeni u djelo otkupljenja palog čovječanstva. Božji predstavnici na Zemlji pozvani su da ne budu neaktivni, već da se pridruže nebeskim bićima te da se i oni aktivno uključe u taj rad. Krist kaže: “Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju” (Marko 16:15). U jednoj od Njegovih priča “reče gospodar sluzi: ‘Iziđi na putove i među ograde i prisili neka uđu da mi se napuni kuća.’” (Luka 14:23). Ellen White, Božji glasnik posljednjeg vremena, jasno opisuje kako će se dovršiti ta velika evanđeoska zadaća:

“To [djelo evanđelja] najbolje se može izvršiti osobnim radom, donoseći istinu u [domove] svojih [rođaka i poznanika], moleći se s njima i čitajući im Sveto Pismo.”⁸ “Prednost je svakog kršćanina ne

samo da očekuje dolazak Gospodina Isusa Krista, već i da ga ubrza.”⁹ “Bog dugo čeka da cijela crkva bude obuzeta duhom službe kako bi svatko mogao raditi za Njega prema svojim sposobnostima.”¹⁰ Kad razmišljamo o tri i pol godine koje je Isus proveo sa svojim učenicima poučavajući ih, te o godinama koje su uslijedile nakon Njegova raspeća, uskrsnuća i uznesenja, uočavamo **pet sistematičnih evangelističkih koraka** koje možemo poduzeti kako bismo izvršili djelo koje nam je Bog povjerio.

I. korak: “Neka svijetli vaša svjetlost”

Naš trud bit će nagrađen trajnim rezultatima kada naš vlastiti život bude u skladu s onim što propovijedamo, a naše crkve spremne za dolazak novih posjetitelja. Onoga dana kad sam se krstio, dobio sam neočekivani dar. Bila je to karta za vlak kako bih mogao toga istog dana otputovati u susjednu zemlju da bih prisustvovao misionarskom seminaru za vjernike. Imati priliku učiti kako raditi na spašavanju izgubljenog čovječanstva, za mene je bilo nešto najuzbudljivije što mi se moglo dogoditi. Radosno sam otputovao. Na seminaru koji je trajao tri tjedna naučio sam kako u običan razgovor ubaciti duhovnu temu, kako stvoriti misionarski kontakt, kako povezati nekoliko biblijskih stihova u kratku propovijed, i tome slično. Očekivao sam da ću sa stečenim znanjem biti u stanju preokrenuti svijet naglavce, pa sam krenuo na posao čim sam se vratio kući. Svaki put, neposredno prije nego što bih izašao iz kuće, prelistao bih svoje bilješke sa seminara kako bih mogao svjedočiti onima s kojima ću doći u dodir. No činilo se da ljudi koje sam susretao nisu zainteresirani za ono što je Isus činio kad je bio na Zemlji prije gotovo dvije tisuće godina. Željeli su znati što Isus može učiniti sada. Željeli su znati što je učinio za mene. Tada sam shvatio zašto je apostol Pavao rekao: “Jer

ovako nam je zapovjedio Gospodin: Postavih te za **svjetlost** poga nima, da budeš na **spasenje** do nakraj zemlje” (Djela ap. 13:47). Već dugi niz godina o Isusovom se životu govori s katedre, na televizijskim programima i putem radio stanica, no izgleda da što se više propovijeda o Isusu, manje je Isusovog karaktera u svijetu. Što se s više oduševljenja govori, to je slabiji učinak na slušatelje. Božji narod pozvan je ne samo da učini nešto drugačije, već da oni budu **drukčiji** u svijetu. Ne samo da budu prisutni, već da predstavljaju Isusov život. Svijet više zanima **kakvi smo**, nego što činimo ili govorimo, jer to kakvi smo **glasnije** govori od naših riječi.

Prije nego što su apostoli bili u stanju prenositi svjetlost Božje riječi, morali su oni sami postati ta svjetlost koju su htjeli prenijeti svijetu. Novozavjetna kršćanska crkva rasla je ponajprije zato što je svaki njezin član doživio osobni susret s Isusom Kristom. Gospodnje obećanje o duhovnom oživljavanju imalo je značajan utjecaj na život učenika. (Djela ap. 1:8; 4:31, 33.)

Knjiga Djela apostolska pripovijeda o šaćici ljudi i žena koji nisu ostavili svijet onakvim kakvog su ga našli. Bili su to obični ljudi koje je Bog osposobio da učine neobične stvari. Gdje god su se pojavili, bili su ismijavani, nailazili su na protivljenje, progonstvo, doživljavali su fizičke napade zbog svoje vjere. Neke su čak ubili. Pa ipak, u tridesetak ili četrdeset godina prvobitna grupa od sto dvadeset ljudi i njihovih obraćenika postala je poznata kao oni koji “pobuniše sav svijet” (Djela ap. 17:6). Može li se to ponovno dogoditi? Odgovor je: Da, može. Ali to počinje s tobom. Počinje sa mnom. Najprije moramo temeljito promijeniti svoj vlastiti život.

“Oživljavanje istinske pobožnosti među nama, naša je najveća i najhitnija potreba. Nastojanje da to postignemo treba nam biti na prvome mjestu.”¹¹

Oživljavanje i reformacija u životu

onih pojedinaca koji tvore ostatak, prvi je korak prema uspješnom pridobivanju duša. Želja da dođemo do onih koji su u nevolji prirodna je vanjska reakcija na promjenu koja se dogodila u našem srcu.

“Svaki istinski učenik rođen je u Božjem kraljevstvu kao misionar. Onaj tko pije živu vodu, postaje vrelo života. Primatelj postaje davatelj.”¹²

“Kad netko upozna Krista, u njegovu srcu rađa se želja da i drugima pokaže kako je dragocjenog prijatelja našao u Isusu. Ta spašavajuća i posvećujuća istina ne može ostati skrivena u njegovu srcu.”¹³

2. korak: Obuka

Sreo sam mnogo novoobraćenih ljudi koji su oduševljeno prihvatili evanđeosku poruku i prirodno osjetili želju da podijele s drugima što je Gospod učinio za njih, ali su odustali čim to nisu uspjeli ostvariti. Trebalo ih je obučiti za službu. Naš Gospod ohrabruje svoje učenike da Ga slijede sljedećim riječima: “Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!” (Matej 4:19).

Dvanaestoricu učenika obučavao je najveći Učitelj kojeg je svijet imao. Isus je proveo tri i pol godine poučavajući ih. U knjizi Djela apostolska čitamo da su naučili i primijenili Njegove pouke. Krenuli su naprijed u Isusovo ime, pomažući ljudima, ženama i djeci i pripremajući ih za Božje kraljevstvo. Budući da su učenici sudjelovali u Kristovom programu obuke i teoretski i praktično, postepeno su postali učinkoviti svjedoci koje je Krist mogao upotrijebiti da promijene svijet.

Danas bi “mnogi bili spremni raditi kad bi ih se naučilo kako početi. Treba ih poučiti i ohrabriti. Svaka mjesna crkva treba biti škola u kojoj će se obučavati kršćanski radnici. Članove crkve treba naučiti kako održavati satove čitanja Biblije, kako voditi i poučavati razrede subotnje škole,

kako na najbolji način pomoći siromašnima i brinuti se za bolesne, kako raditi za neobraćene.”¹⁴ Radnik koji je obučen i obrazovan za rad, bit će uspješniji od radnika koji nisu prošli obuku. U našim mjesnim crkvama trebamo osnovati centre za obuku kako bi se svaki član crkve uključio u neki vid službe za Učitelja.

“U našim crkvama treba oformiti grupe za službu... Stvaranje malih grupa kao osnove kršćanskog rada, to je plan koji mi je predočio Onaj koji ne može pogriješiti.”¹⁵

Kad članovi crkve budu obučeni za službu, i kad oforme male grupe kako bi doprli do ljudi u svom okružju iznoseći im Božju riječ utemeljenu na Bibliji, crkva će rasti i u duhovnom smislu i brojčano.

3. Pomaganje siromašnima u svom okružju

Naše mjesne crkve će napredovati ako ispunjavamo tjelesne, umne, društvene i duhovne potrebe ljudi kroz planirani proces za lokalnu zajednicu. Kristova služba bila je usredotočena na ljude. (Matej 4:23) Spasitelj je s ljubavlju pomagao ljudima. Kad je na taj način otvorio njihovo srce, govorio im je o vječnim načelima svoga kraljevstva. Slijedeći Učiteljev primjer, vjernici prve kršćanske crkve činili su isto: pomagali su ljudima u Isusovo ime, pokazujući zanimanje za sve njihove tjelesne, umne, društvene i duhovne potrebe.

Kad su Petar i Ivan našli hromog čovjeka na hramskim vratima, Petar je rekao: “Srebra i zlata nema u mene, ali što imam - to ti dajem: u ime Isusa Krista Nazarećanina hodaj!” (Djela ap. 3:6).

“Jedino će Kristova metoda donijeti istinski uspjeh u pridobivanju ljudi. Spasitelj se družio s ljudima kao Onaj koji im želi dobro. Pokazao je naklonost prema njima, pobrinuo se za njihove potrebe i tako zadobio njihovo povjerenje, a potom ih je pozvao: ‘Slijedi me!’”¹⁶

Svijet je različit, s različitim potre-

bama. Crkva ostatka treba imati različite programe kako bi odgovorila na različite potrebe ljudi. U svojim duhovnim poukama Isus je često govorio o prirodnim zakonima žetve. Jedan od temeljnih poljoprivrednih principa je: "Ako želiš žetvu, moraš posijati sjeme." Nijedan zemljoradnik ne može očekivati da Bog učini čudo kako bi proklijao sjeme koje nije posađeno.

Bog može samo blagosloviti naše posjete ljudima, literaturu koju dijelimo, biblijske satove koje održavamo, evanđeoske seminare koje vodimo. Vjerovati da možemo imati veliku žetvu ako ne uložimo odgovarajući trud u sijanje sjemena Božje riječi, obična je drskost.

4. Korak: Žetva

Apostolska crkva smatrala je evangelizaciju svojom najvažnijom zadaćom. Prvi vjernici s povjerenjem su sijali Božju riječ, očekujući blagoslov Svetoga Duha. Čitamo: "Stanu navješćivati riječ Božju smjelo" (Djela ap. 4:31). "I svaki su dan u Hramu i po kućama neprestance učili i navješćivali Krista, Isusa" (Djela ap. 5:42). "Oni dakle što su se raspršili obilazili su navješćujući Riječ" (Djela ap. 8:4).

Nakon što posijemo sjeme evanđelja, trebamo se radovati žetvi koja će uslijediti kao rezultat sjetve. Bog nam obećava da će evangelizacija donijeti žetvu. Učenici su bili silni evangelizatori. Tisuće ljudi obratilo se na Petrovu propovijed. Luka ovako opisuje napredovanje crkve: "I riječ je Božja rasla, uvelike se množio broj učenika u Jeruzalemu i veliko je mnoštvo svećenika prihvaćalo vjeru." (Djela ap. 6:7).

"Božji glasnici nosit će najdirljivije poruke, poruke s dušom koje će upozoravati ljude, podizati ih... Moramo također imati u našim gradovima posvećene evangelizatore preko kojih će poruka biti iznesena tako odlučno da trgne slušatelje."¹⁷

Gdje god sam imao priliku puto-

vati, sretao sam pastore, crkvene vođe i obične vjernike – posebno mlade – koji su prihvatili izazov i priliku da prenose Kristovu istinu putem javne evangelizacije. Postoji sve veće zanimanje običnih vjernika za propovijedanje Božje riječi. Osjetili su Božji poziv. Koristeći mnoge resurse koji su im na raspolaganju, objavljuju Božju riječ sa silom, tako da je Sveti Duh mnoge ljude potaknuo da donesu odluku da se pridruže ostatku.

5. korak: Uključivanje u zajednicu vjernika i daljnja briga za novoobraćene

Mjesne crkve rastu duhovno i brojčano kad se novi obraćenici uklope u zajednicu vjernika i kad ih se nauči kako svjedočiti drugima. Trebamo nastaviti brigu za njih kao nastavak javne evangelizacije, jer je to dio službe kako bi crkva učinkovito pridobivala nove vjernike.

Nažalost, taj peti korak, koji je bio važan dio evangelističke strategije učenika, nedostaje u našem radu u mnogim mjestima. U doba apostola vodila se briga o novim vjernicima. Kad su ljudi prihvatili Isusa, shvatili Njegovu riječ i bili kršteni, uključeni su u zajednicu vjernika koja se brinula o njima (Djela ap. 2:42.)

"Kad ljudi i žene prihvate istinu, ne smijemo jednostavno otići i ostaviti ih same, već moramo voditi brigu o njima."¹⁸ Isus je rekao Petru: "Pa kad k sebi dođeš, učvrsti svoju braću" (Luka 22:32). "Pasi jaganjce moje!" (Ivan 21:15). Ljubav prema Isusu treba nas navesti da osjećamo duboko zanimanje za duhovni rast novih vjernika i da nikada ne "zaboravimo" na njihove potrebe.

Jedna od najučinkovitijih metoda da pomognemo novim vjernicima da rastu u Kristu je ta da ih naučimo kako da podijele svoju vjeru s drugima. I dok budu razvijali svoj osobni duhovni život kroz molitvu i proučavanje Biblije, aktivno će se uključiti i u propovijedanje drugima.

"Nakon što se pojedinci obrate i

prihvate istinu, treba se brinuti za njih... Te novoobraćenike treba "njevovati" – bdjeti nad njima i paziti na njih, pomagati im i ohrabrivati ih. Ne smije ih se ostaviti same, kao plijen sotoninim moćnim kušanjima; treba ih poučiti koje su im dužnosti, ljubavno postupati s njima, voditi ih, posjećivati ih i moliti se s njima."¹⁹

Zaključak

Draga braćo i sestre, članovi Božje crkve, nemoguće je u nekoliko riječi pokriti svaki aspekt zadaće koja nam je povjerena u završnim danima povijesti našeg planeta. Odgovornost je odviše strašna i zadaća odviše sveta da bi se mogla ukratko objasniti skromnim ljudskim rječnikom. Ipak, vjerujem da ćemo, izvan ovih nekoliko redaka napisanog članka, naći vremena da ispitamo svoj dosadašnji kršćanski put i zapitamo se živimo li onako kako nam to Bog omogućuje silom koju nam je dao. "Sjetite se da je Krist sve stavio na kocku. Radi našeg spasenja cijelo se Nebo našlo u opasnosti. Tu u podnožju križa, kad pomislite da je Krist bio spreman dati svoj život i za samo jednog grješnika, shvatit ćete kolika je vrijednost jedne jedine duše."²⁰

Citirana literatura:

- 1 Djela apostola, str. 9.
- 2 Put Kristu, str. 21.
- 3 *This Day With God*, str. 330.
- 4 *Proroci i kraljevi*, str. 678.
- 5 *Svjedočanstva*, sv. 6, str. 352.
- 6 *Zdravlje i sreća*, str. 19.
- 7 *Zdravlje i sreća*, str. 144.
- 8 *The Review and Herald*, 8. prosinca 1885.
- 9 *Kristove priče*, str. 69.
- 10 *Djela apostola*, str. 111.
- 11 *Odabrane poruke, knjiga 1*, str. 121.
- 12 *Čežnja vjekova*, str. 195.
- 13 *Put Kristu*, str. 78.
- 14 *Zdravlje i sreća*, str. 149.
- 15 *Evangelism*, str. 115.
- 16 *Zdravlje i sreća*, p. 143.
- 17 *Evangelism*, str. 168.
- 18 *Evangelism*, str. 345.
- 19 *Evangelism*, str. 351.
- 20 *Kristove priče*, str. 196.

Ostatak - povijest i pouke

P. Chapman

“I bit ću Bog njihov, a oni narod moj.”

“Nemamo nikakva razloga bojati se za budućnost, osim ako zaboravimo put kojim nas je Gospod vodio i Njegova učenja kroz proteklo vrijeme.”¹

Da bismo stavili Božji narod ostatka u pravu perspektivu, onako kako ga nalazimo kroz cijelu povijest svijeta, najprije moramo razumjeti zavjet milosti koji je Bog uspostavio između sebe i svoga naroda. To možemo najbolje izraziti sljedećim riječima: “I bit ću Bog njihov, a oni narod moj.” Bog kaže o onima koji su ušli u taj zavjetni odnos: “Zakone ću svoje staviti u dušu njihovu i upisati ih u njihova srca... Jer ću se smilovati bezakonjima njihovim i grijeha se njihovih neću više spominjati” (Hebrejima 8:10, 12).

Taj zavjetni odnos milosti utemeljen je na Božjoj neizmjerne ljubavi prema grješnicima. Bog nas je toliko ljubio da je obećao dati “svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u Njega vjeruje ne propadne, nego da ima život

vječni” (Ivan 3:16). Pod tim zavjetom, Bog proširuje svoju milost na nas po Isusu Kristu, obećanom Otkupitelju; oprašta nam grijeha i spašava nas “kupelji novoga rođenja i obnavljanja po Duhu Svetom” (Tit 3:5); I “ta ljubav je Božja razlivena... po Duhu Svetom” u srcu svakog vjernika (Rimljanima 5:5). Ta se ljubav očituje u “izvršenju zakona” (Rimljanima 13:10). Pod zavjetom milosti, poslušnost Njegovoj volji uvijek je bila istaknuto obilježje Božjeg naroda ostatka. Zato je Isus mogao reći svojim učenicima: “Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati” (Ivan 14:15).

Pouke od drevnih Izraelaca

Kao ispunjenje svog zavjeta obećanog Abrahamu, Bog je podigao izraelski narod. Odabrao ih je kako bi mogli “otkriti ljudima Njegov karakter. Želio je da budu vrelo spasenja svijetu. Njima su bila povjerena nebeska proročanstva – otkrivenje Božje volje.”² Podsjećajući ih na njihove zavjetne obveze, Mojsije je

shvatio da je odnos s Bogom koji izvire iz srca temelj svake istinske poslušnosti: “Zato ljubi Jahvu, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom! Riječi ove što ti ih danas naređujem neka ti se urežu u srce” (Ponovljeni zakon 6:5, 6). Nije stoga slučajno da je Njegov zavjetni narod na kraju postao nepokoran kad je iz njihova srca iščezla Božja ljubav.

Stoljećima je izraelski narod proživljavao naizmjenice periode vjernosti, otpada, kazne, oživljavanja i reformacije. Tijekom tih razdoblja otpada bilo je čak teško raspoznati tko drži Božji zavjet. Za vladavine kralja Ahaba otpad je bio tako velik da je Ilija mislio kako je jedino on ostao vjeran Bogu. (1. Kraljevima 19:14). Činilo mu se da se cijeli narod okrenuo služiti drugim bogovima. Ipak, u svom odgovoru Iliji, Bog je uvjerio svog zabrinutog slugu: “Ali sam ostavio u Izraelu sedam tisuća, koji ni jedan ne saviše koljena pred Baalom” (stih18). Čak i u to doba najdu-

bljeg otpada, Bog je ostavio sebi vjerni ostatak.

Ostatak će se spasiti

“Iako je Gospod Izraelcima dao najveće dokaze svoje milosti i obećao im, pod uvjetom da budu poslušni, da će biti Njegov poseban narod, kraljevski rod, ipak nije mogao ispuniti svoje obećanje zbog njihova nevjerovanja i nepokornosti.”³

Iz tog razloga Isus je rekao židovskim vođama o svome Danu: “Zato će se - kažem vam - oduzeti od vas kraljevstvo Božje i dat će se narodu koji donosi njegove plodove!” (Matej 21:43). Sedamsto godina prije, Bog je nadahnuo proroka Izaiju da piše o narodu koji će biti priznat kao Božji narod, iako nikada nisu bili dio Izraela. Pozivajući se na to proročanstvo, apostol Pavao je rekao: “Izaija pak hrabro veli: **Nadoše me koji me ne tražahu, objavih se onima koji me ne pitahu.** A Izraelu veli: “Cio dan pružah ruku narodu nepokornom i buntovnom” (Rimljanima 10:20, 21).

I Hošea je prorekao da će neznabošcima biti upućem poziv milosti: “Ne-narodu mom reći ću: ‘Ti si narod moj!’, a on će reći: ‘Bože moj!’” (2:25; Pavao u Rimljanima 9:25 citira te riječi kao proročanstvo koje se ispunilo za njegova života).

Zahvaljujući propovijedanju apostola, mnoštvo je neznabožaca prihvatilo evanđeosku poruku te su vjerom pricijepljeni na korijen i tako postali sudionici u blagoslovima zavjeta. (Rimljanima 11:16, 17.)

U svom drugom pismu Korinćanima, Pavao je podsjetio obraćenike iz neznabožaca na njihov visoki poziv u tom novozavjetnom odnosu: “Jer mi smo hram Boga živoga, kao što reče Bog: **Prebivat ću u njima i hoditi među njima; i bit ću Bog njihov, a oni narod moj.**” Kao takvi, bili su pozvani da se odvoje od idolo-pokonika. Na taj način bit će im osigurani blagoslovi zavjeta: “I Ja ću vas primiti. I bit ću vam otac i vi ćete mi biti sinovi i kćeri, veli

Gospodin Svemogućii” (6:16–18). “Uvjet da budemo primljeni u Gospodnju obitelj je da izidemo iz svijeta, da se odvojimo od svih njegovih utjecaja koji nas mogu okaljati... Kao ljudi koji vjeruju u istinu, moramo po svojim postupcima biti odvojeni od grijeha i grješnika.”⁴

“Usprkos tome što je Izrael kazao kao nacija, ostao je među njima znatan ostatak koji je trebao biti spašen.”⁵

Prije nego što je Isus dovršio svoju misiju za židovski narod, poduzeo je prvi korak “u organiziranju crkve koja će nakon Kristova odlaska voditi Njegovo djelo na Zemlji.”⁶ “I ustanovi dvanaestoricu” (Marko 3:14). Tim vjernim učenicima, iako su bili siromašni i malobrojni, Isus je kasnije rekao: “Ne boj se, stado malo: svidjelo se Ocu vašemu dati vam Kraljevstvo” (Luka 12:32).

Kroz blagoslove evanđelja, taj je vjerni ostatak, zajedno sa Židovima koji su povjerovali i neznabošcima koji su im se pridružili, tvorio Božji zavjetni narod u kršćanskoj eri.

Gubitak prve ljubavi

Nažalost, kako je nestalo apostolsko doba, tako je nestalo i prve ljubavi koju su imali prvi vjernici. (Otkrivenje 2:4, 5).

Prvu crkvu, simbolično prikazanu u Otkrivenju 6:1, 2 kao “konj bijelac”, čiji je osnivač Krist, koja “kao pobjednik pođe da pobijedi”, teško je zamisliti kako je tako brzo izgubila svoju ljubav i žar. Dok ju je Krist pozivao da se pokaje, velika većina dopustila je da se njihova vjera ohladi. Tajna beza-konja, koja je već bila na djelu u danima apostola Pavla, stalno je kvarila čistoću vjere jednom predane svetima. Boje konja mijenjale su se u crveno, potom u crno, pa u blijedo, prikladno ilustrirajući neprestano opadanje duhovnosti kako je svaka sljedeća generacija crkve, koja se izjašnjavala Kristovom, tonula sve dublje u otpad. Usprkos tog velikog “otpada” (2. Solunjanima 2:3) službene crkve, Bog je uvijek imao vjeran narod koji je bio spreman stati u ob-

ranu istine i pravde. U svakom naraštaju koji je uslijedio, vjerne su duše tvorile Kristovu pravu crkvu.

Ostatak Sarda i Filadelfije

Nakon povijesnih perioda Efeza, Smirne i Pergama, kada je Krist vodio ostatak iz Sarda kroz kratki period Filadelfije bremenit događajima, na Njegov su vjeran narod naišla dva velika iskušenja. U simbolu anđela iz Otkrivenja 14:6, 7, Bog je poslao glasnika svijetu koji je najavio čas Njegova suda, uz poziv da Ga se boje i poklone Mu se, s naglaskom na 1844. godinu. Cilj te poruke, koja se temelji na čišćenju nebeske svetinje, kako je to prorečeno u Knjizi proroka Daniela (8:14), “bio je odvojiti Božji narod od pokvarenog utjecaja svijeta i potaknuti ga da uvidi svoje pravo stanje svjetovnosti i otpada.”⁷

Premda su oni koji su prihvatili adventnu poruku u Sjevernoj Americi dolazili iz raznih vjerskih zajednica, “srušili su ograde koje su ih razdvajale i proturječna vjerovanja... odbacili oholost i prilagođivanje svijetu. Nepravde su bile ispravljene, srca su se sjedinila u najčistijoj bratskoj zajednici i zavladao je ljubav i radost.”⁸ To blaženo stanje jedinstva i bratske ljubavi među malobrojnim vjernicima prikladno je opisano imenom koje je dano crkvi tog razdoblja: Filadelfija - “bratska ljubav.”

No Isus nije osobno došao, kao što su to oni mislili. Nakon što je prošlo vrijeme u koje su najprije očekivali Krista da dođe, mnogi su napustili svoju nadu i ubrzo se odvrtili od Krista. No usprkos tom razočaranju, manjina je i dalje ostala postojana. Budući da im nije bilo dopušteno govoriti o svojoj nadi u njihovim crkvama, “u ljeto 1844. godine istupilo je iz crkava oko pedeset tisuća vjernika.”⁹ Druga anđeoska poruka iz Otkrivenja 14:8, koja je najavila “pad Babilona,” mogla se tada primijeniti na one protestantske crkve koje su odbacile poruku prvog anđela.

Greška u računanju proročkog

vremena ispravljena je, a filadelfijski su se vjernici još jednom ujedinili u objavljivanju skorog Kristovog dolaska. "Taj se pokret širio svijetom poput plime. Išao je od grada do grada, od sela do sela, do udaljenih mjesta, sve dok Božji narod, koji je čekao Kristov dolazak, nije bio posve probuđen... Nestalo je sumnje i zbunjenosti kod vjernika, a srca im je ispunila nada i hrabrost... Težnja tih duša, koje su se u tjeskobi borile s Bogom, bila je da se pripreme za susret s Gospodom, što se vidjelo po ustrajnim molitvama i potpunom posvećenju Bogu."¹⁰ No budući da je prošao 22. listopada 1844. a da nije bilo nikakva znaka da će doći do ostvarenja njihove blažene nade – slavnog Isusovog dolaska na oblacima kako bi ih poveo kući – drugi adventni pokret doživio je gorko razočaranje. Mnogi od onih koji su se 1844. godine odvojili od svojih crkava, sada su potpuno odustali od svoje vjere.

Laodiceja i ostatak

No Krist nije napustio svoj vjeran narod. Kroz Svetoga Duha Isus je vodio maleni ostatak Filadelfije u period Laodiceje, u svjetlost čudesne i svečane istine o Njegovoj službi u Svetinji nad svetinjama u nebeskom Svetištu. Čišćenjem nebeske svetinje počelo je Kristovo završno djelo službe za Njegov zavjetni narod. U toj službi Krist odlučuje koja će imena ostati u Knjizi života ("Tako će pobjednik biti odjeven u bijele haljine i neće izbrisati imena njegova iz knjige života i priznat će ime njegovo pred Ocem svojim i anđelima njegovim." Otkrivenje 3:5). Kao što je to pokazala povijest, neće svi koji tvrde da vjeruju u Njega ostati vjerni svome zavjetu. Na suđenju "kuće Božje" (1. Petrova 4:17), bit će odlučeno tko je dostojan obećane baštine i blagoslova Njegova zavjeta. To je završno djelo koje će Krist učiniti prije nego što se vrati kako bi zatražio svoj narod kao svoje vlasništvo.¹¹ (Pogledajte također Daniel 8:14; Hebrejima 8:1-4; Otkrivenje 3:7, 8; 11:19.)

Kad je vjerni Božji ostatak ušao u sedmi, završni crkveni period, svjetlost koja je obasjala svetinju, obasjala je i Božji zakon koji se nalazio u njoj (Otkrivenje 11:19). Četvrta zapovijed, koju je tako dugo gazila većina palih crkava, sada se vidjela u jasnijoj svjetlosti kao vječni zavjet (Izlazak 31:16, 17).

Kao Božji zavjetni narod, crkva ostatka sada je jasno uvidjela da su bili kušani istinom o suboti. Sluškinja Gospodnja je napisala: "Vidjela sam da sveta subota jest, i bit će, zid koji odvaja pravi Božji Izrael od nevjernika, te da je subota veliko pitanje koje će ujediniti srca svetih Božjih vjernika koji Ga očekuju."¹²

Kriza u Laodiceji

Gledajući unaprijed na vrijeme kada će se crkva naći u završnoj borbi, Ivan je napisao: "I razgnjevi se Zmaj na Ženu pa ode i zarati se s ostatkom njezina potomstva, s onima što čuvaju Božje zapovijedi i drže svjedočanstvo Isusovo" (Otkrivenje 12:17).

Iako Božji narod ostatka može doista očekivati veliko protivljenje od strane neprijatelja Kristova djela, sluškinja Gospodnja upozorava: "Trebamo se više bojati onoga iznutra, nego izvana."¹³ Sotonini napadi očituju se najviše unutar vlastitih redova ostatka. Iskušenja su bila tako primamljiva da su mnogi od onih koji su nekoć bili revni, postali ravnodušni prema Kristovom djelu.

Godine 1852., samo osam godina nakon 1844., Gospodnja sluškinja je napisala: "Mnogi koji tvrde da očekuju skori Kristov dolazak prilagodili su se svijetu i revnije nastoje zadobiti pohvalu onih oko njih, nego steći Božje odobravanje. Hladni su i formalisti."¹⁴

"Znam tvoja djela: nisi ni studen ni vruć... Govoriš: 'Bogat sam, obogatih se, ništa mi ne treba!' A ne znaš da si nevolja i bijeda, i ubog, i slijep, i gol" (Otkrivenje 3:15, 17).

"Svečano svjedočanstvo, o kome **ovisi sudbina crkve**, olako je shvaćeno, pa čak i posve zanečmarjeno i prezreno."¹⁵

Ako to stanje duhovne ravnodušnosti potraje, i ne dođe do istinskog pokajanja, one koji ostanu u tom stanju Krist će "povratiti iz usta" (Otkrivenje 3:16). Taj izraz "znači da ne može prinositi Bogu vaše molitve ili izražavanje ljubavi. Ne može ni na koji način odobriti vaše naučavanje Njegove riječi ili vaš duhovni rad. Ne može prinositi Bogu vašu vjersku službu ni tražiti da vam bude darovana Njegova milost."¹⁶

Kada je to izravno svjedočanstvo prvi put primijenjeno na one koji su objavljivali treću anđeosku poruku, mnogi su mislili da će ono brzo dovršiti svoj rad. Božji narod bio je pokrenut. Ipak, kako je vrijeme odmicalo, ta vijest izgubila je utjecaj na srca vjernika. Sedam godina kasnije, Gospodnji je glasnik napisao: "Vidjela sam da ta vijest neće izvršiti svoje djelo u nekoliko kratkih mjeseci. Njezin je cilj da probudi Božji narod, da im otkrije njihove grijeha i nedostatke, te da ih navede na usrdno pokajanje kako bi mogli uživati u Isusovoj prisutnosti i spremni se za Glasni poklik Trećeg anđela."¹⁷

Tijekom sljedeće 23 godine laodicejska crkva značajno se povećala i brojčano i u materijalnim dobrima. Ipak, Gospodnja sluškinja bila je prisiljena napisati: "Ispunjava me tugom kad mislim o tome u kakvom se stanju nalazimo kao narod. Gospod nam nije zatvorio Nebo, nego nas je naš vlastiti život, ispunjen neprestanim otpadom, odvojio od Boga. Oholost, pohlepa i ljubav prema svijetu žive u srcu, ne bojeći se kazne ni osude. Među nama postoje teški i drski grijesi, a ipak prevladava mišljenje da crkva napreduje i da u njoj vlada mir i duhovni napredak.

Crkva je prestala slijediti svoga Vođu Krista i stalno se nalazi na putu natrag u Egipat. Pa ipak, malo ih je koji su zabrinuti, uznemireni ili začuđeni što nemaju duhovne sile. **Sumnja, pa čak i nevjerovanje u svjedočanstva Božjeg Duha, buja posvuda u našim crkvama... Svjedočanstva**

se ne čitaju niti ih se cijeni.”¹⁸ Taj ostatak, nekoć pun žara, ispunjen Isusovom ljubavlju, sada je odstupio daleko od Njega.

Šest godina kasnije, u srpnju 1888. godine, pojavilo se sljedeće svjedočanstvo: “Činjenice koje se tiču stvarnog stanja naroda koji govori da je Božji, govore glasnije od njihovih riječi i dokazuju da je **neka sila prerezala uže koje ih je držalo usidrenima na Vječnoj Stijeni**, te su **otplutali na pučinu bez karte i kompasa.**”¹⁹

Najdragocjenija vijest

Budući da su mnogi izgubili iz vida Krista kao svoga vođu, tijekom Generalne konferencije u Minneapolisu 1888. godine, “Gospod je u svojoj velikoj milosti poslao svome narodu vrlo dragocjenu poruku preko starješina Waggonera i Jonesa (1888.). Ta poruka trebala je jasnije iznijeti svijetu uzvišenog Spasitelja – žrtvu za grijeh **cijeloga svijeta**. Predočavala je **opravdanje vjerom u nebeskog Jamca** i pozivala ljude da **prihvate Kristovu pravednost** koja se **otkriva u poslušnosti svim Božjim zapovijedima**. . . Sva moć predana je u Njegove ruke da može dati bogate darove ljudima te bespomoćnom ljudskom biću udijeliti neprocjenjiv dar svoje vlastite pravednosti. To je poruka koja se po Božjoj zapovijedi treba prenijeti svijetu. **To je treća anđeoska poruka** koja se treba propovijedati **jakim glasom** i koja treba biti praćena obilnim izlivanjem Njegova Duha.”²⁰

“Uskoro dolazi vrijeme kušnje, jer je jasna vika trećega anđela već počela otkrivanjem pravednosti Isusa Krista, Otkupitelja koji prašta grijeh. To je početak svjetlosti anđela čija će slava ispuniti cijelu zemlju.”²¹

Nažalost, iz stanja crkve 1903. godine jasno je da ta vijest nikada nije bila u potpunosti prihvaćena. “Svečana je i strašna istina da su mnogi – koji su nekoć revno propovijedali treću anđeosku poruku – postali bezvoljni i ravnodušni. . . Umjesto da navodi svijet da se **pokoravaju Božjem zakonu**, crkva se sve više i više

ujedinjuje sa svijetom u **grijehu i svakodnevno mu postaje sve bliža.**”²²

Odvajanje u Laodiceji

Jedanaest godina kasnije u Europi je buknuo Prvi svjetski rat. Kada je vodstvo naroda koji se izdavao za Božji narod donijelo odluku da će crkva u Europi podržati rat – uključujući nošenje oružja, pa i subotom ako je potrebno – pokazali su time da nisu bili nazidani na čvrstom temelju. Budući da su toliko bili pod utjecajem duha ovog svijeta, izgubili su iz vida svoj uzvišeni poziv kao Božji zavjetni narod. One koji se nisu složili s tom odlukom, isključili su iz crkve.

Samo u adventističkoj crkvi u Njemačkoj isključeno je iz članstva više od 2000 onih koji su uložili prigovor savjesti. Slične korake poduzeo je takozvani Božji narod i u drugim europskim zemljama. Mnogi iskreni vjernici bili su utamničeni ili pogubljeni zbog stajališta koje su zauzeli.

Po završetku rata, malobrojni vjernici rasijani po 16 europskih zemalja, sastali su se u nadi da će se izmiriti sa svojom nekadašnjom braćom. Poput vjernika u drugim razdobljima crkvene povijesti, “da bi sačuvali mir i jedinstvo, bili su spremni učiniti sve ustupke koji se ne kose s vjernošću prema Bogu.”²³ Nažalost, vodstvo crkve, slijepi za svoje duhovno stanje, odbili su poduzeti korake protiv onih koji su prekršili Božji zakon. Odvajanje, premda je bilo bolno, postalo je konačno. I tako je nastao Reformni pokret adventista sedmoga dana.

Popravljači i obnovitelji

Danas, u pokretu simbolično prikazanom drugim anđelom iz Otkrivenja 18:1–4, “Božji narod ostatka, koji stoji pred svijetom kao reformatori” mora jasno obznaniti “da je Božji zakon temelj svake trajne reforme. . . Jasno i razgovijetno moraju predočiti nužnost poslušnosti svim propisima iz Dekaloga. Potaknuti Kristovom ljubavlju, trebaju surađivati s Njim u obnovi “starih razvalina”.

Oni trebaju biti “popravljači pukotina”, “obnovitelji cesta do naselja.”²⁴

Dragi čitatelju, “ono što je Bog namjeravao učiniti za svijet preko Izraela kao odabranog naroda, On će na kraju izvršiti kroz svoju crkvu na Zemlji u današnje vrijeme. Bog je ‘dao svoj vinograd u zakup drugim vinogradarima,’ svome narodu koji drži Njegov zavjet, a oni moraju vjerno ‘davati Mu urod u svoje vrijeme.’ (Matej 21:41) Gospod nikada nije ostao bez svojih istinskih predstavnika na Zemlji, koji su Njegove interese smatrali svojim interesima. Ti Božji svjedoci ubrojani su u duhovni Izrael i na njima će se ispuniti sva obećanja zavjeta koji je Jahve učinio sa svojim narodom u staro doba.”²⁵

“U tom je postojanost svetih - onih što čuvaju zapovijedi Božje i vjeru Isusovu.” (Otkrivenje 14:12).

Citirana literatura:

- 1 *Life Sketches*, str. 196.
- 2 *Djela apostola*, str. 14.
- 3 *The Signs of the Times*, 17. ožujka 1884.
- 4 *God's Amazing Grace*, str. 57.
- 5 *Djela apostola*, str. 376.
- 6 *Djela apostola*, str. 18.
- 7 *Velika borba*, str. 379.
- 8 *Velika borba*, str. 379.
- 9 *Velika borba*, str. 376.
- 10 *Velika borba*, str. 400, 401.
- 11 *Rani spisi*, str. 254.
- 12 *Rani spisi*, str. 33.
- 13 *Odabrane poruke, knjiga 1*, str. 122.
- 14 *Rani spisi*, str. 107.
- 15 *Rani spisi*, str. 270.
- 16 *Svjedočanstva*, sv. 6, str. 408.
- 17 *Svjedočanstva*, sv. 1, str. 186.
- 18 *Svjedočanstva*, sv. 5, str. 217.
- 19 *The Review and Herald*, 24. srpnja 1888.
- 20 *Svjedočanstva za propovjednike*, str. 91.
- 21 *The Review and Herald*, 22. studenoga 1892.
- 22 *Svjedočanstva*, sv. 8, str. 118, 119.
- 23 *Velika borba*, str. 45.
- 24 *Proroci t kraljevi*, str. 678.
- 25 *Proroci t kraljevi*, str. 713, 714.

Izazovi pred ostatkom

M. D. Stroia

Ostatak” je malena grupa koja je opstala.

U početku je to bila puno veća grupa, ali se s vremenom smanjivala sve dok se “preživjeli” ostatak nije sveo na vrlo malen broj vjernika. Razlika između grupe junačkog “ostatka” koji je opstao i početne velike grupe može biti tako velika da dovede u pitanje duhovni život, pa čak i tjelesni. U početku svi mogu izgledati slični, tako da ih nitko ne može razlikovati (poput 10 djevojaka iz Isusove priče), ali će se te dvije grupe s vremenom naći na sasvim suprotnim stranama.

Raspoznavanje ostatka

Iz biblijske perspektive, najpoznatiji stih koji se odnosi na ostatak nalazimo u Otkrivenju 12:17, gdje stoji: “I razgnjevi se Zmaj na Ženu pa ode i zarati se s ostatkom njezina potomstva, s onima što čuvaju Božje zapovijedi i drže svjedočanstvo Isusovo” (koje

je Duh proroštva, kako je zapisano u Otkrivenju 19:10).

To podrazumijeva da je početna većina (“žena” spomenuta prethodno u istom poglavlju) izgubila barem jednu od te dvije osobine i stoga je postala duhovno mrtva.

Prepoznavanje taktike zmaja

Lukavi zmaj, spomenut u ovom stihu, očajnički se bori jer zna da mu vrijeme istječe i da mu se bliži kraj. Bori se za unaprijed izgublenu stvar, u bitki koju ne može dobiti; ipak, čini sve što je u njegovoj moći da što više ljudi povuče u propast zajedno sa sobom: “Zato veselite se, nebesa i svi nebesnici! A jao vama, zemljo i more, jer đavao siđe k vama, gnjevan veoma, znajući da ima malo vremena!” (Otkrivenje 12:12). Biblija ga uspoređuje s lavom koji traži plijen: “Otriježite se! Bdijte! Protivnik vaš, đavao, kao ričući lav obilazi tražeći koga da proždre” (1. Petrova 5:8). No premda

nastoji uništiti svakoga, njegove su omiljene žrtve – posebne mete njegovih napada - “izabrani”, koje pokušava obmanuti i prevariti svim raspoloživim sredstvima. (Matej 24:24).

Sjećam se kako je jednom tigar pobjegao iz zoološkog vrta u blizini mjesta gdje sam živio, pa su svi bili upozoreni da ostanu u svojim kućama. Ljudi bi se našli u velikoj opasnosti da su izašli iz kuće bez zaštite. Tako je i u duhovnom smislu, i odnosi se na sve, a posebno na ostatak koji se mora naoružati svom “opremom Božjom” (pročitajte: Ef. 6:10–17.) Snaga ostatka ne leži u njima samima. Ona dolazi od Onoga koji je, nakon što je pobijedio đavla na njegovu vlastitom tlu, rekao: “Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji!” (Matej 28:18).

Što se dogodilo s većinom?

Zašto je samo malen ostatak opstao? Po čemu se razlikuju te dvije

grupe? Radi se o "Božjim zapovijedima" i "svjedočanstvu Isusovom," te o tome kako se ostatak odnosi prema tome. To je dovelo do razdvajanja te dvije grupe. Iako su neki jedno vrijeme držali zapovijedi i svjedočanstvo Isusovo, ostavili su ih kad su načela došla u sukob s njihovim svjetovnim interesima. Možda je došao u pitanje čak i njihov život. Te su osobe, u priči koju je izgovorio Isus, simbolično prikazane sjenom koje je palo na kamen. S radošću su prihvatili istinu, ali budući da nisu imali korijenja, otpali su kad je naišlo iskušenje (Luka 8:13). No ostatak je duhovno opstao jer su se postojano držali načela Božjeg zakona sve do kraja. Bog nikada nije ostao bez svojih vjernih sljedbenika - pa makar to bila i malena grupa - koji su ostali postojani i čvrsti usprkos široko rasprostranjenom otpadu. To su lučonoše koji visoko drže plamen istine. "Ostavih sebi sedam tisuća ljudi koji ne prignuše koljena pred Baalom. Tako dakle i u sadašnje vrijeme postoji Ostatak po milosnom izboru" (Rimljanima 11:4, 5). Taj ostatak stoji u sili koju im daje Bog. Gospodnjem slugi pokazano je da "ipak neće svi biti uhvaćeni u zamku sotoninih obmana. Kako se približava kraj svih zemaljskih stvari, bit će vjernih pojedinaca koji će umjeti prepoznati znakove vremena. I dok će veliki dio takozvanih vjernika svojim djelima poricati svoju vjeru, postojat će ostatak koji će izdržati do kraja."¹

Suočavanje s "lavom" iskušenja

Nije važno koliko je prvobitna grupa bila velika, ili koliko ih je započelo kršćansku trku, nije važno znati koliko ih se izgubilo tijekom puta - najvažnije je biti jedan od onih koji će pobjedonosno završiti kršćanski život i naći se među spašenima. "Pobjedniku, onomu što do kraja bude vršio moja djela, dat ću vlast nad narodima" (Otkrivenje 2:26). "A pravednik će moj od vjere živjeti, ako li pak otpadne, ne mili se on duši mojoj. A mi nismo od onih koji otpadaju, sebi na propast, nego od onih koji vjeruju na spas

Možda je najveće među njima biti poslušan iz ispravnih pobuda i s ispravnim stavom, s voljom koja je potpuno podvrgnuta Božjoj volji: voljeti ono što On voli, a mrziti ono što On mrzi.

duše" (Hebrejima 10:38, 39). Neprestano smo izloženi raznim kušnjama i provjerama na svom kršćanskom putu. Neke od njih moći ćemo, uz Božju pomoć, relativno lako svladati jer ne pobuđuju u nama nikakve posebne osjećaje, dok će se neke druge kušnje pokazati kao pravi izazov u našem duhovnom životu - na njih smo osjetljivi jer se dotiču nekih slabih točaka ili sklonosti našeg karaktera. U tom slučaju iskušenje postaje pravi izazov - to je trenutak kada svatko mora donijeti bolnu odluku: popustiti iskušenju i (možda) uživati u njemu - "imati časovit užitak grijeha" (Hebrejima 11:25) - nakon čega će uslijediti teret krivnje, kajanje i grižnja savjesti; ili odreći se prolaznih zadovoljstava ili koristi te učiniti što je ispravno bez obzira koliko nas stajalo to samoodricanje ("Ta još se do krvi ne oduprijeste u borbi protiv grijeha"), ali zato trajno uživati u unutarnjem miru i čistoj savjesti (Hebrejima 12:4).

Koje su naše prave pobude?

U priči o razmetnom sinu imamo primjer starijeg brata koji se odrekao sebe i pokorio se očevoj volji. "Evo toliko ti godina služim i nikada ne prestupih tvoju zapovijed" (Luka 15:29). Osjećao se frustriranim jer mu život nije donio nikakvo istinsko zadovoljstvo ni ispunjenost. Izgleda da je jedina razlika između njega i njegova brata bila u tome što se on nije usudio učiniti ono što je njegov brat učinio. Bio je poslušan svome ocu i služio mu samo zato što nije htio riskirati i što se bojao posljedica, no nije osjećao sreću

u služenju ocu i pokoravanju očevoj volji. Takva vrsta plitke poslušnosti ne može se smatrati duhovnim postignućem, premda je cijenjena u ljudskim očima. Bog prihvaća samo ono što činimo dobrovoljno i od srca. Potpuno drukčiju vrstu poslušnosti nalazimo u životu našeg Spasitelja koji je s pravom mogao reći: "Jer dolazi knez ovoga svijeta, ali na meni nema ništa" (Ivan 14:30). Nije bilo ni jedne sitnice koju bi sotona mogao iskoristiti da iskuša Isusa; ni jedno njegovo kušanje nije naišlo na pozitivan odgovor u Kristovoj duši. Isus se nije pokoravao svome Ocu protiv svoje vlastite volje ili zadovoljstva. Njegova poslušnost Ocu bila je u potpunom suglasju s Njegovom vlastitom voljom - bio je to izraz Njegove vlastite volje. Takav stav savršeno se ocrtavao u Njegovu životu na Zemlji, kao što je to bilo prorečeno mnogo stoljeća ranije: "**Volju Tvoju činiti, Bože moj, meni je slast;** zakon Tvoj nosim u srcu" (Psalm 40:8).

Služba ljubavi

Pravedni prorok Daniel shvatio je temeljno načelo da vanjska poslušnost nije dovoljna ako nije motivirana unutarnjom voljom i radošću što čovjek vrši Božju volju. Stoga, prije nego što se odvažio dati bilo kakav savjet kralju Nabukodonozoru, naglasio je činjenicu da poslušnost vrijedi samo ako izvire iz srca koje je voljno to učiniti i sretno što tako čini: "Zato, kralju, **neka ti bude mio moj savjet:** iskupi svoje grijeha pravednim djelima i svoja bezakonja milosrdem prema siro-

masima, da bi ti potrajala sreća” (Daniel 4:27).

Prema Strongovoj konkordanci, značenje riječi “prihvatljiv” (u hrvatskoj Bibliji prevedeno kao “mio” ili “ugodan”) koja se pojavljuje u ovom stihu, u izvornom je jeziku “shephar”: “lijep,” “prihvatljiv,” “molim” + “dobro misliti.” To značenje pojavljuje se također u prijevodima tog biblijskog teksta na drugim jezicima. Samo ako bi Nabukodonozor bio zadovoljan savjetom, ako bi “dobro mislio” o njemu i ako bi mu se svidio, tek tada bi njegova poslušnost imala vrijednost.

“No zapamtimo da poslušnost Bogu nije puko vanjsko pokoravanje, već služba ljubavi.”²

Kad prvi psalam opisuje karakteristike čovjeka kojega Bog blagosivlja, navodi da on “ima radost svoju u zakonu Gospodnjem” (stih 2). Ta osoba nalazi zadovoljstvo u vršenju Božje volje; on/ona nije u sukobu s Božjim zakonom. Božja volja, kako je izražena u Njegovu zakonu, i volja tog pojedinca u savršenom su suglasju. Istu misao nalazimo i u Psalmu 112:1: “Blago čovjeku koji se boji Jahve i koji uživa u naredbama Njegovim.” Kad razmišljam o raznim izazovima s kojima se svatko od nas susreće, naći ćemo među njima razna jaka iskušenja kojima se moramo oduprijeti. Možda je najveće među njima biti poslušan iz ispravnih pobuda i s ispravnim stavom, s voljom koja je potpuno podvrgnuta Božjoj volji: voljeti ono što On voli, a mrziti ono što On mrzi. Pobjediti taj izazov moguće je samo novorođenjem. Novorođenje nije promjena vanjskog ponašanja. To je korijenita promjena mišljenja koja mijenja našu osobnost. Dubina duše

promijenjena je silom Svetoga Duha.

“Promjena će se vidjeti u karakteru, običajima i težnjama, i suprotnost između onoga prije i sadašnjeg stanja bit će jasna i bjelodana.”³

Oni koji donose rodove Duha (Galaćanima 5:22, 23) “više se neće povoditi za svojim nekadašnjim željama, već će vjerom u Božjeg Sina slijediti Njegove stope, odražavati Njegov karakter i postati čisti kao što je On čist. **Stvari koje su nekada mrzili, sada vole, a mrze ono što su nekada voljeli.**”⁴

Pitanje srca

Budući da je Bog pravedan, svima daje iste mogućnosti – Sveti Duh djeluje u svakom ljudskom biću, u nastojanju da ga dovede do tog novog iskustva. Zašto će onda neki biti spašeni, a neki izgubljeni? U čemu je razlika? Odgovor je jednostavan: Bog je svima dao slobodnu volju. Sveti Duh nas može promijeniti samo uz naš pristanak i suradnju. Stoga moramo stalno podvrgavati svoju volju Njegovim zahtjevima.

Stalno moramo imati na umu Božju ljubav i mudrost. Odabirući Njegovu put, osigurat ćemo dugoročno svoju sreću. To u teoriji zvuči dobro i čini se sasvim razumnim. No kad to pokušamo praktično provesti u svom svakodnevnom životu, vidmo da takav izbor često zahtijeva borbu. Biblija tu borbu naziva “dobar boj vjere” (1. Timoteju 6:12). No ako odaberemo vlastiti put, zapravo ćemo se sve više i više udaljavati od sreće.

Tijekom te borbe moramo se često podsjećati na beskrajnu Božju ljubav i Njegovu neizm-

jernu mudrost i moć kako bismo se pouzdali u Nevidljivoga te, u skladu s time, donosili životne odluke. Što više proučavamo Božju riječ, to ćemo više uvidati ljepotu Njegova karaktera i shvaćati Njegove čudesne zamisli. Ta sve veća spoznaja Boga omogućit će nam da lakše shvatimo i prepoznamo plan koji ima za nas. Slijedeći Božji plan, zapravo ćemo ispunjavati svoju vlastitu volju, jer će ona postati slična Njegovoj volji. Postupati suprotno tome, znači biti poput Balaama. On se pokorio Božjem planu, ali je to učinio nevoljko, razočaran, osjećajući kako ga je Božja volja spriječila da stekne bogatstvo i sreću. Takva poslušnost nije mu ništa vrijedila. Ako smo mislili poput Balaama – ako smo propustili steći iskustvo istinskog novorođenja ili nam ono nedostaje – krajnje je vrijeme da se probudimo i ponovno uspostavimo takvu vezu s Bogom koja će nas osposobiti da sigurno prođemo kroz velika iskušenja koja su pred nama.

Poziv upućen svima

Gospodnji glasnik kaže: “**Što reći kako bi se Božji ostatak probudio?** Pokazano mi je da nam predstoje strašni prizori; Sotona i njegovi anđeli koriste sve svoje sile protiv Božjeg naroda. Sotona zna: budu li još malo spavali, sigurno su njegovi, jer je njihova propast potpuno izvjesna.”⁵

“Želite li izbjeći sedam posljednjih zala? Želite li otići u slavu i uživati u svemu što je Bog pripremio onima koji Ga ljube i spremni su patiti radi Njega? Ako je tako, morate umrijeti da biste mogli živjeti. Pripremite se, propremite se, pripremite se! Morate se bolje pripremiti nego što to sada činite, jer Gospodnji dan dolazi... Žrtvujte sve Bogu. Položite na Njegov oltar sebe, svoj imetak i sve što posjedujete, kao živu žrtvu. Da bismo ušli u slavu, moramo dati sve.”⁶

“Kad se predamo Kristu, srce se sjedinjuje s Njegovim srcem, volja se stapa s Njegovom voljom, duh se sjedinjuje s Njegovim duhom, a misli su pod vlašću Njegovih misli – živimo, dakle,

Tijekom te borbe moramo se često podsjećati na beskrajnu Božju ljubav i Njegovu neizmjernu mudrost i moć kako bismo se pouzdali u Nevidljivoga te, u skladu s time, donosili životne odluke.

Njegovim životom.”⁷

Nije Božja volja da izvana vodimo pravedan život, kao što su to farizeji pokušavali. “Doista, ovo je volja Božja: vaše posvećenje” (1. Solunjanima 4:3). Cijelo svoje biće, uključujući naše misli i osjećaje, moramo dovesti u poslušnost Gospodu: “Obaramo mudrovanja i svaku oholost koja se podiže protiv spoznanja Boga i zarobljujemo svaki um na pokornost Kristu” (2. Korinćanima 10:5).

Jedino tada, i samo tada, Isus će moći doći i priznati nas kao svoje, jer “kad se očituje, bit ćemo Njemu slični, jer vidjet ćemo Ga kao što jest” (1. Ivanova 3:2). Taj cilj možemo postići samo kad budemo imali Kristov um: “Neka u vama bude isto mišljenje kao i u Kristu Isusu” (Filipljanima 2:5). Na takvo se iskustvo misli u sljedećim riječima: “Krist u vama, nada slave!” (Kološanima 1:27). Kad ispunimo taj uvjet, kad budemo imali Kristov um i mislili kao što On misli, kad budemo imali iste vrijednosti kao On, te osjećaje i stav u suglasju s Njime, tada će se plod Duha savršeno otkriti u našem životu. “Pravednost Zakona” ispunit će se “u nama” jer “ne živimo po tijelu nego po Duhu” (Rimljanima 8:4).

To načelo ljubavi – sam temelj Božjega zakona i izraz Njegova karaktera – motiv je koji pokreće kršćaninove postupke i ponašanje, prožimajući sve aspekte njegova života. Tako se “pravednost zakona” ispunjava u svakom pogledu. “Isus neće promijeniti naš karakter o svom dolasku. Promjena se mora izvršiti sada. Naš svakodnevni život odlučuje našu sudbinu.”⁸

Praktični vid naše vjere tada će se očitovati u mnogim područjima našeg života, uključujući:

Radost u Božjem zakonu i svetkovanju subote:

“Djelo obnove izvršeno pod vodstvom Zorobabela, Ezre i Nehemije predstavlja duhovnu obnovu koja se mora izvršiti u posljednjim danima zemaljske povijesti... **Božji narod ostatka, koji stoje pred svijetom kao reformatori, trebaju pokazati da je Božji zakon temelj svake trajne obnove, i da subota**

iz četvrte zapovijedi treba stajati kao spomenik stvaranja i stalni podsjetnik na Božju silu. Jasnim i razgovijetnim riječima trebaju ukazivati na nužnost pokoravanja svim propisima Dekaloga. Potaknuti Kristovom ljubavlju, trebaju surađivati s Njim u obnovi ‘starih razvalina’. Oni trebaju biti ‘popravljači pukotina’, ‘obnovitelji cesta do naselja.’”

Poticati blisko povezivanje obitelji

“Prvi posao kršćana je da budu ujedinjeni u obitelji.”¹⁰ “Roditelji u velikoj mjeri stvaraju ozračje u svom domu, pa ako se otac i majka ne slažu, djeca poprimaju isti duh. Neka u vašem domu vlada atmosfera koja odiše nježnom pažnjom. Ako ste se otuđili i niste bili biblijski kršćani, obratite se, jer karakter kakav imate u ovo vrijeme kušnje, imat ćete i o Kristovu dolasku. Želite li biti sveti u nebu, morate najprije biti sveti na Zemlji. Karakterne crte koje njegujete za života, neće promijeniti smrt ni uskrsnuće. Izaći ćete iz groba s istim karakterom kakav ste pokazivali u svom domu i u društvu.”¹¹

Živjeti po svjetlosti zdravstvene reforme

“Gospod savjetuje svojoj crkvi ostatka da prestane koristiti meso, čaj, kavu i ostalu štetnu hranu. Ima mnogo drugih stvari, zdravih i dobrih, na kojima možemo živjeti. Oni koji čekaju Gospodnji ponovni dolazak postepeno će odbaciti meso i ono više neće biti sastavni dio njihove prehrane. Uvijek trebamo imati pred očima taj cilj i ustrajno se truditi da ga dostignemo.”¹²

“**Božji ostatak mora biti obraćen narod.** Predočavanje te vijesti mora rezultirati obraćenjem i posvećenjem duša... Ima tobožnjih vjernika koji prihvaćaju neke dijelove svjedočanstva kao Božju poruku, a odbacuju one dijelove koji osuđuju njihove omiljene prohtjeve. Takve osobe rade protiv svog vlastitog dobra i dobrobiti crkve. Ključno je da hodimo u svjetlosti dok imamo svjetlost. Oni koji tvrde da vjeruju

u zdravstvenu reformu, a u svom svakodnevnom životu postupaju protivno njezinim načelima, štete svojoj vlastitoj duši i ostavljaju krivi dojam na vjernike i nevjernike.”¹³

Odijevati se kršćanski

Gospodnji glasnik objašnjava: “Vidjela sam da se Božji narod nalazi na začaranom tlu i da su neki gotovo sasvim izgubili svijest o kratkoći vremena i vrijednosti duše. **Oholost se uvukla među svetkovatelje subote – oholost u odijevanju i izgledu. Anđeo reče: ‘Oni koji svetkuju subotu morat će umrijeti sebi, svojoj oholosti i ljubavi prema odobravanju.’**... Vidjela sam da ako se dopusti da se uvuče samouzvišenost, ona će sigurno zvesti duše na stramputicu, te ako ju ne pobijede, odvest će ih u propast. Kad se netko počne uzdizati u svojim očima i misli kako može nešto učiniti, Božji Duh se povlači, pa taj čovjek ide u svojoj sili sve dok ne padne.”¹⁴

Sada je vrijeme – gdje ćemo početi?

“Svakog jutra posvetite se Bogu za taj dan. Povjerite Mu sve svoje planove, da se ili ostvare ili da odustanemo od njih, kako to već odredi Njegova providnost. I tako, dan za danom predajući svoj život u Božje ruke, naš će život postajati sve sličniji Kristovom životu.”¹⁵

Citirana literatura:

- 1 Djela apostola, str. 535, 536.
- 2 Put Kristu, str. 60.
- 3 Put Kristu, str. 57.
- 4 Put Kristu, str. 58.
- 5 Svjedočanstva, sv. 1, str. 263.
- 6 Rani spisi, str. 66, 67.
- 7 Kristove priče, str. 312.
- 8 The Adventist Home, str. 16.
- 9 Conflict and Courage, str. 269.
- 10 The Adventist Home, str. 37.
- 11 The Adventist Home, str. 16.
- 12 Counsels for the Church, str. 231.
- 13 Counsels for the Church, str. 233.
- 14 Rani spisi, str. 120.
- 15 Put Kristu, str. 70.

Obilježja ostatka

D. Sureshkumar

Božja crkva

Božja crkva je služba po božanskom određenju, koja se sastoji od vjernih Božjih sljedbenika. Kroz cijelu Bibliju Božja je crkva predstavljena ženom. U Starom zavjetu Gospod je često, govoreći o svom narodu, koristio naziv "Sion" (Izaija 51:16), te kaže: "Učinih kćer sionsku da je kao lijepa, nježna djevojka" (Jeremija 6:2). Također, u Novom zavjetu, Krist je, kao zaručnik, oženjen svojom mladenkom – crkvom. Apostol Pavao objasnio je vjernicima pod svojom skrbi: "Zaručih vas s jednim mužem, kao čistu djevicu privedoh vas Kristu" (2. Korinćanima 11:2).

Židovska crkva: Izraelci su bili odabrani narod, prikazani kao u bračnoj vezi s Bogom, ali često nevjerni (Jeremija 2:11–22). U Kristovo doba Isus je vidio svoju crkvu kao nerodnu smokvu, prekrivenu lijepim lišćem, ali bez dragocjena ploda.

Kršćanska crkva u Novom za-

vjetu: Pravi Božji Izrael više nije bila cijela nacija, već crkva sastavljena od Židova i neznabožaca koji su prihvatili Krista kao svog Spasitelja. Krist je osnovao svoju crkvu na živoj Stijeni.

Crkva u ilegali tijekom mračnoga Srednjeg vijeka: Rimski biskup izjavio je kako je on poglavar glavne crkve; neznaboštvo je ustupilo mjesto papinstvu koje je sada progonilo one koji su ljubili Boga. Tijekom tog razdoblja progonstva, borbe i tame, milostivi Bog nježno se brinuo za svoju crkvu ostatka skrivenu u pustinji.

Crkva ostatka, crkva posljednjeg vremena: Bog je pozvao svoju crkvu u današnje vrijeme – **ostatak** - da stoje kao svjetiljke svijeta, da "sebi predvede Crkvu slavnu, bez ljage i nabora ili čega takva, nego da bude sveta i bez mane" (Efežanima 5:27). Nema sumnja da će Gospod, s nama ili bez nas, o svome dolasku naći takvu crkvu na Zemlji. Da bismo se spasili, mi zasigurno želimo biti dio te male

crkve ostatka, **pobjedonosne crkve**, jer su Krist i Njegova crkva nerazdvojni. "Povezanost s Kristom.... uključuje povezanost s Njegovom crkvom."¹

"Crkva je Božje sredstvo za objavljivanje istine, kojoj je On dao silu da izvrši posebno djelo; bude li Mu vjerna i bude li se pokoravala Njegovim zapovijedima, u njoj će prebivati preuzvišenost božanske milosti. Ostane li vjerna, **bude li poštovala Gospoda Boga Izraelovog, nema te sile koja će joj se moći suprotstaviti.**"²

Crkva je stup istine. Ona zastupa istinu i živi po istini (1. Timoteju 3:15).

Ostatak

U Otkrivenju 12 Ivan govori o kraju vremena i upućuje na pravi Božji narod, nazivajući ih ostatkom protiv kojega će sotona zametnuti borbu. Kroz sve vjekove istinsku crkvu tvorili su pojedinci vjerni Bogu, koje sotona mrzi, ali ne može ih prisiliti na ustupke.

Oni koji su ostali vjerni Bogu u svim okolnostima, uključujući i progonstvo, to je pravi ostatak. Dok svi drugi prave ustupke kad se radi o njihovim načelima, vjerni su oni koji pobijede sotonu Janjetovom krvlju i riječju svojega svjedočanstva (Otkrivenje 12:11). "I razgnjevi se Zmaj na **Ženu** pa ode i zarati se s **ostatkom njezina potomstva**, s onima što čuvaju Božje zapovijedi i drže svjedočanstvo Isusovo." (stih 17). Riječ **ostatak**, u engleskome remnant, dolazi od starofrancuske riječi remenant "ostatak," od glagola remanoir, što znači "preostati." Podrazumijeva malen komad, količinu, iznos, nešto maleno što je preostalo od izvorne cjeline. U Novom zavjetu koriste se tri različite grčke riječi: kataleimma, loipoy i leimma, a sve su prevedene kao "ostatak." Ivan koristi grčku riječ loipos (loipoy), koja označava nešto što se odnosi na "dio cjeline **koja preostaje ili traje**" te tako čini ostatak onoga što je izvorno postojalo.

Gospodin Isus odabrao je narod koji će Mu služiti – ostatak sve od Adamova pada naovamo. Samo su Noa i njegova obitelj bili vjerni u doba potopa (Postanak 6:1–8). Malo se Izraelaca odbilo klanjati zlatnom teletu u pustinji (Izlazak 32:25, 26). Jedino Ilija i još 7000 nisu se poklonili Baalu kad je Ahab naveo Izraelce kao naciju u otpad (1. Kraljevima 19:10–18). Tek malo njih poslušalo je, u Ezrino doba, Božji poziv da se vrate iz Babilona u Jeruzalem (Ezra 2:1–70).

Kad Biblija govori o crkvi ostatka, također misli i na malen dio Božjeg naroda koji je ostao vjeran Bogu u vrijeme kraja svijeta. Oni se drže neizmijenjenog vjerovanja, vjere i nauka prve kršćanske crkve, dok većina oko njih pravi ustupke u svojoj vjeri.

Crkva ostatka u vrijeme posljednjega sastoji se od pojedinaca koji, u Kristovoj sili, drže Božje zapovijedi i govore o Kristovoj sili u njihovom životu. Nisu dopustili da se u

njihovu vjeru uvuku neznabožačke zamisli, idoli i svjetovnost. To je biblijska definicija konačnog ostatka. Bog je uvijek imao i uvijek će imati svoj ostatak.

Loza ostatka

Židovi su vjerovali da su Božja djeca zato što su Abrahamovi potomci. Rimokatolička teologija naučava sličnu ideju: "Ubi Petrus, ibi ecclesia" (Gdje je Petar, tu je crkva). Ali što kaže Biblija? To što netko potječe iz loze velikog patrijarha, ili od Isusovog apostola, nije zato sljednik tih Božjih ljudi ako im nije nalik svojim karakterom. Sličnost karaktera odlučujući je faktor. (Matej 3:9; Ivan 9:39; Rimljanima 9:6–8; 11:22; Galaćanima 3:7–9).

"Nasljedno srodstvo s Abrahamom **ne dokazuje se imenom ili porijeklom, već karakterom koji je sličan njegovom. Isto tako, apostolsko nasljedstvo ne osniva se na prenošenju crkvene vlasti, nego na duhovnoj povezanosti.**

Život nadahnut duhom apostola, njihovom vjerom i naukom koji su propovijedali, to je pravi dokaz apostolskog naslijeda. Jedino na taj način ljudi postaju nasljednici prvih propovjednika evanđelja."³ Isus postavlja uvjete pod kojima je Gospod obećao da će nas priznati kao svoj narod: "Majka moja, braća moja - ovi su koji riječ Božju slušaju i vrše" (Luka 8:21). "Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu, moji ste učenici" (Ivan 8:31). "Vi ste prijatelji moji ako činite što vam zapovijedam" (Ivan 15:14). "Tko god pretjera i ne ostane u nauku Kristovu, nema Boga. Tko ostaje u nauku, ima i Oca i Sina" (2. Ivanova 9).

"Samo ispovijedanje vjere bezvrijedno je u Božjim očima. Istinska, ponizna i voljna poslušnost Njegovim zapovijedima obilježava djecu koju On prihvaća."⁴

"Kad vidimo ljude čvrstih načela, neustrašive u vršenju dužnosti, revne u Božjem djelu a ipak skromne i ponizne, blage i nježne, strpljive prema svima, koji rado

praštaju i pokazuju ljubav za duše za koje je Krist umro, tada se ne moramo pitati jesu li to kršćani. Oni daju nesumnjiv dokaz da su bili s Isusom i naučili se od Njega."⁵

Obilježja Božjeg naroda

Svoj odabrani narod na Zemlji Bog naziva "**Moj narod**." "Ostatak Izraelov... neće više činiti nepravdu, neće više govoriti laži; u njihovim ustima neće se više naći jezik prijevani. Moći će pasti i odmarati se, i nitko im neće smetati." (Sofonija 3:13).

U tim stihovima nalazimo sljedeće karakteristike:

1. "Neće činiti nepravdu."
2. "Neće govoriti laži; u njihovim ustima neće se više naći jezik prijevani."

Potom dolaze sljedeća obećanja:

1. Oni će "pasti i odmarati se." i
2. "Nitko im neće smetati."

Božji narod su oni koji će očistiti svoju dušu pokoravanjem istini kakva je u Isusu. Bog će imati odvojen i poseban narod. Njihova vjera je posebna. Njihov izgled je poseban. Oni su vidljiva i prepoznatljiva crkva.

Otkrivenje 12:17 opisuje njihove karakteristike u kontekstu posljednjih dana povijesti ovog svijeta. Oni se prepoznaju po tri glavne osobine:

1. Oslanjaju se na Božju milost i drže Božje zapovijedi (Otkrivenje 12:17; 14:12).

2. Imaju svjedočanstvo Isusa Krista (Otkrivenje 12:17). Taj izraz – Isusovo svjedočanstvo (marturia Iesou) – pojavljuje se četiri puta u knjizi Otkrivenje (1:2, 9; 12:17; 19:10) i poistovjećuje se s duhom proročanstva (19:10). Ostatak također obilježava to što imaju Isusovu vjeru (Otkrivenje 14:12), dakle drže nauk našega Spasitelja Isusa Krista koji se temelji na predanosti vjeri.

3. I konačno, ostatak ima postojanost / strpljivost svetih (Otkrivenje 14:12). "Strpljivost" ovdje znači "izdržljivost, postojanost." U

vrijeme kad se čini da prevladava obmana i otpad, ostatak odolijeva stalnim napadima neprijatelja i ostaje vjeran i odan Spasitelju. Grčka riječ echontoon, ovdje prevedana riječju “drže”, znači prijanjati, čvrsto se držati, biti tijesno povezan s osobom ili stvari. Otkrivenje također govori o nagradi koja čeka ostatak (Otkrivenje 2:7).

“Žena” je simbol crkve, a ženino potomstvo je broj vjernika u svakom naraštaju; “ostatak njezina potomstva” znači: zadnji naraštaj crkve. Ovdje je potvrdno proročanstvo da će zadnju crkvu obilježavati ta posebna osobina: imat će svjedočanstvo Isusa Krista. Ali što je to svjedočanstvo Isusa Krista? Otkrivenje 19:10: “Jer svjedočanstvo Isusovo duh je proročki.” “Ostatak njezina potomstva” je vjerna crkva.”

Božje zapovijedi

U ovom važnom i zanimljivom vremenu kraja, Bog poziva svoj ostatak da objave Njegov zakon u Ilijinoj sili. Ivan Krstitelj pripremio je put za prvi Kristov dolazak, obraćajući pozornost ljudi na Deset zapovijedi. Isto tako i mi moramo jasnim glasom objaviti vijest: “Bojte se Boga i dajte Mu slavu jer dođe čas suda Njegova!” (Otkrivenje 14:7).

“Božji narod ostatka, koji stoje pred svijetom kao **reformatori**, moraju pokazati da je Božji zakon temelj svake trajne reformacije.”⁶ “Onaj tko voli i svetkuje subotu, te koji čuva čistoću bračne uredbе, dokazuje time da je prijatelj čovjeka i Božji prijatelj. **Onaj tko poukom ili primjerom umanjuje obvezatnost tih svetih uredbа, neprijatelj je i Boga i čovjeka.**”⁷

Božji pečat

Subota se poistovjećuje s porukom zapečaćenja iz Otkrivenja 7, jer je subota Božji pečat, Njegov vlastiti znak (Ezekiel 20:12, 20). Budući da je Božji karakter, otkriven u Njegovu zakonu, utisnut u srce ostatka, oni su posvećeni istinom (Izaija 8:16; Jeremija 31:33; 2.

Korinćanima 3:3; 2. Solunjanima 2:13; Ivan 17:17; Psalam 119:142). Kad se potpuno ispune ti uvjeti, svetkovanje subote je istinski znak posvećenja, kao i znak razlikovanja. On nas označava kao klanjatelje pravog Boga i razlikuje nas od djece nepokornosti. (Izlazak 31:16–18; Ezekiel 9:4–6). Subota će biti veliki test vjernosti Bogu na kraju vremena milosti za čovječanstvo. Narod koji drži Božje zapovijedi imat će na svom čelu pečat živoga Boga. (Otkrivenje 14:1, 12; 7:2–4). **“Pokoravajući se četvrtoj zapovijedi u duhu i istini, ljudi će se pokoravati svim zapovjedima Dekaloga.”**⁸

Isusova vjera

Ostatak također obilježava to što imaju Isusovu vjeru (Otkrivenje 14:12), dakle što prihvaćaju Isusova učenja temeljem predanosti Njemu po vjeri.

“Vjerovanje da nas Krist može spasiti potpuno i konačno, to je Isusova vjera.”⁹

Vjera koja djeluje

“Vjera je povjerenje u Boga – vjerovanje da nas On voli i da najbolje zna što je za naše dobro. Vjera nas navodi da odaberemo Njegov put umjesto naš.”¹⁰

“Vjerom primamo Božju milost, ali vjera nije naš Spasitelj. Njome ništa ne postižemo. Ona je ruka kojom se držimo za Krista i prisvajamo Njegove zasluge.”¹¹

“[Vjera] je pristanak duše kojim se cijeli čovjek predaje Isusu Kristu da ga On čuva i vodi.”¹²

“Vjera koja opravdava uvijek najprije dovodi do istinskog kajanja, potom donosi dobra djela koja su plod te vjere.”¹³ “Prava vjera koja spašava neodvojiva je od kajanja i obraćenja, i donijet će plodove Duha. Ona je neprestano, odlučno povjerenje u Isusa.”¹⁴ “Vjera i djela idu ruku pod ruku i djeluju skladno u borbi za pobjedu. **Djela su bez vjere mrtva, a vjera je mrtva bez djela.** Djela nas nikada neće spasiti, već Kristove

zasluge koje se pripisuju nama. Vjerujemo li u Njega, Krist će učiniti da Bog prihvati sve naše nesavršene napore. **Vjera koja se od nas zahtijeva nije vjera koja ništa ne poduzima; vjera koja spašava je vjera koja radi kroz ljubav i čisti dušu.**”¹⁵

“Božji narod ostatka mora biti obraćen narod. Objavljivanje te poruke mora dovesti do obraćenja i posvećenja duša. Moramo osjetiti silu Božjeg Duha u tom pokretu. To je čudesna, nedvosmislena poruka; ona predstavlja sve onome tko ju primi, i mora se objaviti glasno. Moramo imati pravu i postojanu vjeru da će ta poruka ići dalje i biti sve važnija, sve do kraja vremena.

Ima tobožnjih vjernika koji prihvaćaju neke dijelove Svjedočanstava kao Božju poruku, a odbacuju one dijelove koji osuđuju njihove omiljene loše navike. Takve osobe rade na štetu vlastite dobrobiti i dobrobiti crkve...

Na onima koji znaju istinu počiva svečana odgovornost da sva njihova djela budu u suglasju s njihovom vjerom, da njihov život bude oplemenjen i posvećen te da budu spremni za djelo koje se mora brzo izvršiti u završnim danima vijesti... Mnogima među nama nedostaje duhovnosti; ako se potpuno ne obrate, sigurno će biti izgubljeni. Možete li si dopustiti takav rizik?”¹⁶

Imaju vijest opomene

Bog uči, vodi i usmjerava svoj ostatak kako bi oni moglo poučavati i voditi druge. Ostatak će također upozoriti one koji se klanjaju zvijeri i poistovjećuju se sa slikom zvijeri da će se suočiti s Božjim gnjevom (Otkrivenje 14:9–11). Dužnost je ostatka pozvati Božji narod, koji je još u Babilonu, da iziđu iz njega i postanu dio ostatka, potvrđujući svoju predanost istini (Otkrivenje 18:4). I tako će ostatak, zajedno s onima koji iziđu iz Babilona, tvoriti potpunu cječinu Božjeg naroda prije Njegova

dolaska. Taj ostatak najavljuje dan suda, objavljuje spasenje po Kristu i obznanjuje približavanje Njegova drugog dolaska. To je svečana dužnost.

Oni su pobjednici

“Pripadnici Božjeg naroda muče svoje duše pred Njim, usrdno moleći za čistoću srca.”¹⁷

Njegovom snagom “pobijediše Zvijer i kip njezin i broj imena njezina” (Otkrivenje 15:2).¹⁸ Oni su “pretrpjeli strah Jakovljevihi muka. Tijekom konačnog izlijevanja Božjih kazna ostali su bez Posrednika.”¹⁹

Pobjednici će biti stupovi u Božjem hramu i imat će na čelima napisano Božje ime, ime novog Jeruzalema i Isusovo novo ime. (Otkrivenje 3:12). Pripadnicima ostatka je oprosteno i prihvaćeni su, ali ne samo to: iskazana im je čast. Na glavu im je stavljena sjajna kruna. Oni će biti kraljevi i svećenici Bogu, i slijedit će Janje kamo god pođe. (Otkrivenje 14:4, 5).

Ogrnuti ruhom Kristove pravednosti

“Čisto i besprijevano ruho Kristove pravednosti stavljeno je na Božju djecu koja su prošla kroz kušnje, ali su ostali vjerni. Prezreni ostatak odjeven je u slavnu odjeću koja nikada više neće biti okaljano pokvarenošću svijeta.”²⁰

“Palme označavaju da su zadobili pobjedu, a bijele haljine da su se obukli u Kristovu pravednost.”²¹

“Krist, samo Krist i Njegova pravednost omogućit će nam propusnicu za Nebo.”²²

Malobrojni koji pripadaju ostatku iskreno, usrdno i predano čeznu za Bogom. Svim srcem vrše Božju volju. Ne služe Mu samo na riječima, već od srca. Smjerno žive s Bogom u krotkosti i skrušenosti duha; Bog ih priznaje i daje im milost svoga Svetoga Duha kako bi, svatko u skladu sa svojim sposobnostima, mogli izvršiti posao koji im je Bog odredio. (Mihej 6:6–8). Oni rade zajedno

s Bogom. Ne uzdaju se u svoju mudrost, već priznaju da ih samo božanska moć može osposobiti za službu. (1. Korinćanima 3:9).

Zaključak

Ostatak ne drži Božje zapovijedi samo na riječima, već ih doista vrše od srca (Otkrivenje 12:17; 14:12), silom i milošću koju im Isus daje. Ne udružuju se sa svijetom. Odvajaju se od svega što je svjetovno (Jakov 4:4), ne težeći za zemaljskim prizanjem ili čašću (Otkrivenje 13:15–17; poglavlja 14 i 15).

Ostatak je vjeran Bogu i Njegovoj istini, pa tako i crkvi. “Crkva /jel/ stup i uporište istine” (1. Timoteju 3:15). Prihvaćaju zadnje upozorenje cijelome svijetu i objavljuju sa silom poruku toga drugog anđela.

To su vjernici koji pobjeđuju sebičnost. Zahvaljujući Kristovoj smrti na križu Golgote, više ne žive za sebe, već za Onoga koji je umro za njih. (2. Korinćanima 5:15). Ostatak je ubrojen u 144000 otkupljenih sa Zemlje. “Na ustima se njihovim laž ne nađe, jer su bez mane pred prijestoljem Božjim” (Otkrivenje 14:5). “Oni dođoše iz nevolje velike i oprali su haljine svoje i ubijelili ih u krvi Jaganjčevoju” (Otkrivenje 7:14).

Ostatak je prošao kroz veliku borbu prije nego što su postali pobjedonosna crkva, kako je to opisano u Otkrivenju 13, 14, 15, i 17:14. Oni shvaćaju da pripadnost crkvi ne znači da pripadaju i Kristu, ali pripadati Kristu znači da trebaju pripadati i crkvi.

“Ostatak crkve priznavat će Boga u Njegovu zakonu i imat će proročki dar. Poslušnost Božjem zakonu i duh proroštva uvijek su bili obilježja istinskog Božjeg naroda.”²³

Ako imate te karakteristike u svom životu, bit ćete pripadnici ostatka. Spasenje nam nije zajamčeno članstvom u bilo kojoj crkvi. Spašavamo se kao pojedinci, a ne kao crkva. Velika je prednost i

odgovornost biti član te crkve, jer imamo sveti poziv. **Kao pripadnici Božje crkve ostatka, moramo se u čvrstoj vjeri moliti za Božju milost, za još veću, pravu vjeru i za dosljedan život.**

Citirana literatura

- 1 *Odgoj*, str. 268.
- 2 *Djela apostola*, str. 600.
- 3 *Čežnja vjekova*, str. 466, 467.
- 4 *Svjedočanstva*, sv. 2, str. 441.
- 5 *Svjedočanstva*, sv. 5, str. 224, 225.
- 6 *Proroci i kraljevi*, str. 678.
- 7 *The Signs of the Times*, 28. veljače 1884.
- 8 *The Faith I Live By*, str. 291.
- 9 *Odabrane poruke, knjiga 3*, str. 172.
- 10 *Odgoj*, str. 253.
- 11 *Čežnja vjekova*, str. 175.
- 12 *Mind, Character, and Personality*, sv. 2, str. 531.
- 13 *Odabrane poruke, knjiga 3*, str. 195.
- 14 *The Review and Herald*, 27. studenoga 1883.
- 15 *The Signs of the Times*, 16. lipnja 1890.
- 16 *Counsels on Diet and Foods*, str. 36, 37.
- 17 *Svjedočanstva*, sv. 5, str. 475.
- 18 *Pročitajte: Djela apostola*, str. 590, 591; *Velika borba*, str. 648, 649.
- 19 *Velika borba*, str. 649.
- 20 *Svjedočanstva*, sv. 5, str. 475.

Nauk ostatka

Kompilacija iz Biblije i
Duha proroštva, s komentarima
D. P. Silva

Što je nauk? Riječ “doktrina” ili nauk odnosi se na pouku ili učenje.

“Riječ koja se prevodi kao “nauk”, u Starom zavjetu je hebrejska riječ leqah= ‘pouka,’ ili doslovce: ‘ono što je primljeno (Ponovljeni zakon 32:2, Job 11:4; Izreke 4:2). U Novom zavjetu riječju ‘nauk’ jednom se prevodi grčka riječ logos (Hebrejima 6:1), a inače za riječi didache i didaskalia; prva znači čin učenja, a druga nešto što je naučeno.”¹

U Mateju 7:28, 29 imamo dobar primjer za taj koncept. Narod je slušao Isusa kad je izgovarao Besjedu na Gori. “Kad Isus završi ove svoje besjede, mnoštvo osta zaneseno njegovim naukom. Ta učio ih kao onaj koji ima vlast, a ne kao njihovi pismoznanci”.

U Mateju 16 nalazimo još jedan primjer značenja riječi “nauk”: “Učenici dođoše prijeko, a zaboraviše ponijeti kruha. A Isus im reče: “Pazite, čuvajte se kvasca

farizejskog i saducejskog!” Oni zamišljeni među sobom govorahu: “Kruha ne ponijesmo.” Zamijetio to Isus pa reče: “Što ste zamišljeni, malovjerni, da kruha nemate? Zar još ne shvaćate, ne sjećate li se onih pet kruhova na pet tisuća i koliko košara nakupiste? I onih sedam kruhova na četiri tisuće i koliko košara nakupiste? Kako onda ne shvaćate da vam to ne rekoh o kruhu? Nego, čuvajte se kvasca farizejskog i saducejskog.” Tada razumješe kako im ne reče da se čuvaju kvasca krušnoga, nego nauka farizejskog i saducejskoga.” (stihovi 5 do 12).

Ovdje nalazimo dvije vrste nauka (ili učenja) spomenutog u Novom zavjetu:

1. Istinski Kristov nauk.
2. Lažni nauk farizeja i saduceja.

Kako možemo razlikovati pravi (istinski) nauk od krivotvorenog (lažnog) nauka?

Tijekom blagdana sjenica u Jeru-

zalemu, Isus je rekao: “Moj nauk nije moj, nego Onoga koji me posla. Ako tko hoće vršiti volju Njegovu, prepoznat će da li je taj nauk od Boga ili ja sam od sebe govorim” (Ivan 7:16, 17).

Kristovo učenje dolazilo je od Oca. On nam daje jednostavnu uputu kako prepoznati bilo koji nauk kao istinit: “Ako tko hoće Njegovu [Očevu] volju vršiti.” Tu nalazimo suštinsku istinu. Preduvjet da možemo prepoznati pravi nauk leži u našoj spremnosti da vršimo Božju volju.

Izabrati i naučavati zdrav nauk

U 2. Timoteju 3:16, 17, apostol pokazuje što je izvor pravog nauka: Sveto Pismo. “Sve je Pismo Bogom nadahnuto i korisno za učenje, za karanje, za popravljavanje, za odgajanje u pravednosti, da bude savršen čovjek Božji, spreman za svako dobro djelo.” Vjernike poziva: “Ti... govori što se priliči zdravu nauku” (Tit 2:1).

No u 4. poglavlju poslanice Efežanima apostol Pavao upozorava Božji narod na opasnost da ih odnese "svaki vjetar nauka po zloći ljudi, po lukavstvu da zavede u zabludu", jer nauke (učenja) takve vrste sigurno ne dolaze od Oca, već od oca laži (stih 14).

"Najvažnija pitanja za nas glase: Vjerujem li u Božjeg Sina vjerom koja spašava? Je li moj život u suglasju s božanskim zakonom? 'Tko vjeruje u Sina, ima vječni život; a tko neće da vjeruje u Sina, neće vidjeti života.' 'I po ovom znamo da Ga poznamo: ako zapovijedi Njegove čujemo' (Ivan 3:36; 1. Ivanova 2:3)."²

Zašto je apostol Ivan smatrao važnim objasniti kako možemo prepoznati da li mi, ili drugi, doista poznamo Krista? Zašto se trebamo potruditi da odredimo poznamo li doista Krista? Zato što će u posljednje dane naići opasna vremena kada će tobožnji vjernici imati vanjsko obličje pobožnosti, ali će u stvarnosti negirati da Krist ima silu osposobiti ih da postanu pobjednici. (2. Timoteju 3:1–5).

Upozoreni smo da se "lažni apostoli, himbeni radnici, prurušuju ... u apostole Kristove. I nikakvo čudo! Ta sam se Sotona prurušuje u anđela svjetla" (2. Korinćanima 11:13, 14).

U vrijeme poslijetka "mnogi će izmisliti neki test koji ne nalazimo u Božjoj riječi. Naš test je u Bibliji: Božje zapovijedi i svjedočanstvo Isusa Krista. 'U tom je postojanost svetih - onih što čuvaju zapovijedi Božje i vjeru Isusovu' (Otkrivenje 14:12). To je pravi test, ali ljudi će postavljati mnoge druge koji će dolaziti s raznih strana. Neprestano će se pojavljivati nove stvari koje će odvlačiti pozornost od pravog Božjeg testa.

Nužno je stoga da propovjednik ima ispravno shvaćanje kad se susretne s takvim izjavama, kako ne bi povjerovao ni u kakav lažni nauk. Čut će se glasovi koji će govoriti: "Krist je ovdje" premda Krista tamo neće biti; to je samo ljudska ideja koju žele da drugi prihvate i povjeruju u nju.

No najtužnije je što će načela biti izopačena. Ne radi se o tome da neće biti nikoga tko bi pokušao zadržati načela, već će ona biti tako zamagljena da će biti potrebno vrlo pomno istraživati Božju riječ kako bi se vidjelo je li sve u skladu s načelima istinske pobožnosti, utemeljene na "Tako kaže Gospod."³

"Mnoge tradicije koje se naučavaju ne mogu se usporediti s učenjem Onoga koji je došao pokazati put prema nebu. Krist je naučavao s autoritetom. Besjeda na Gori čudesno je učenje, pa ipak tako jednostavno da ga i dijete može proučavati bez opasnosti da ga krivo shvati. Gora blagoslova znak je visine na kojoj je Krist uvijek stajao. Govorio je s autoritetom koji je bio samo Njemu svojstven. Svaka rečenica koju je izgovorio došla je od Boga. On je bio Riječ i Mudrost Božja, i uvijek je iznosio istinu s Božjim autoritetom. 'Riječi koje sam vam govorio,' rekao je, 'duh su i život su' (Ivan 6:63).

Ono što su na nebeskom vijeću Otac i Sin smatrali neophodnim za spas čovjeka, definirano je od vječnosti beskonačnim istinama koje smrtna bića mogu lako shvatiti. Dana su im otkrivenja kako bi se poučili pravednosti, da bi čovjek Božji mogao proslaviti svoj život, kao i život svojih bližnjih, ne samo posjedovanjem istine, već i prenošenjem te istine drugima. 'Sve je Pismo Bogom nadahnuto i korisno za učenje, za karanje, za popravljavanje, za odgajanje u pravednosti, da bude savršen čovjek Božji, spreman za svako dobro djelo. Zaklinjem te pred Bogom i Gospodinom Isusom Kristom, koji će suditi žive i mrtve, dolaskom Njegovim i kraljevstvom Njegovim! Propovijedaj riječ, nastoj oko toga u dobro vrijeme i u ne vrijeme, pokaraj, opominji, zaprijeti sa svom strpljivošću i naukom! Jer će biti vrijeme kad zdrave nauke neće podnositi, nego će po svojim željama nakupiti sebi učitelje, jer ih uši svrbe' (2. Timoteju 3:16–4:3).

"Isus nije u svoja učenja unosio

nikakvu ljudsku nauku. Njegovo je učenje bilo puno uzvišene istine koja oplemenjuje i spašava, s kojom se ne mogu usporediti ni najveća ljudska postignuća i izumi; pa ipak, ljudske umove zaokupljaju beznačajnije stvari. Veliki plan otkupljenja za pali ljudski rod ispunio se u Kristovu životu dok je bio čovjek. Taj plan obnavljanja Božje moralne slike u palom ljudskom rodu, utkan je u svaki vid Kristova života i karaktera. On, nebesko veličanstvo, nije se mogao miješati s ljudskom znanošću, jer bi Ga to odvojilo od velikog izvora svekolike mudrosti. Njegove svete usne nikada nisu govorile o ljudskoj znanosti. Time što je vjerovao u Božju riječ i izvršavao je, spašavao je čovječanstvo iz sotoninih ruku. Bio je svjestan užasne propasti koja se nadvila nad ljudskim rodом, I došao je spasiti duše svojom vlastitom pravednošću, donoseći svijetu nadu i nedvosmisleno jamstvo potpunog oslobođenja."⁴

"Potrebno nam je više djelovanja Beskonačnoga, a manje pouzdanja u ljude. Moramo pripremiti ljude da opstanu na Božji dan; moramo im obratiti pozornost na križ Golgote kako bi im bilo jasno zašto je Krist podnio tu veliku žrtvu. Moramo pokazati ljudima da je moguće da se ponovno vrate vjernosti Bogu i pokoravanju Njegovim zapovijedima. Kad grješnik gleda na Krista kao na žrtvu pomirnicu za svoje grijehе, ljudi se trebaju povući. Neka objasne grješniku da je Krist 'pomirnica za grijehа naše, i ne samo naše, nego i svega svijeta' (1. Ivanova 2:2). Potaknite ih da traže mudrost od Boga, jer će se kroz usrdnu molitvu naučiti putu Gospodnjem daleko savršenije nego da ih poučava čovjek. Grješnik će uvidjeti da je prijestup zakona prouzročio smrt Sina vječnoga Boga te će omrznuti na grijehе koji su ranili Isusa. Gledajući na Krista kao na suosjećajnog i nježnog Velikog svećenika, njegovo će se srce poniziti u skrušenosti."⁵

Božje zapovijedi

“Što su Božje zapovijedi? To su deset svetih propisa, kraljevski zakon, sveti Božji zakon koji je mjerilo karaktera kojim će se provjeravati svaka duša na Božjem sudu, bez obzira što se s današnjih propovjedaonica govori da Bog nema zakona. Tko vjeruje u to?”⁶
“Kad se otvori Božji hram u Nebu, kako li će to biti pobjedonosan trenutak za sve koji su bili vjerni! U hramu će se vidjeti kovčeg zavjeta u kojemu se nalaze dvije kamene ploče na kojima je napisan Božji zakon. Te kamene ploče bit će done-sene s mjesta na kome su bile skrivene, i na njima će se vidjeti Deset zapovijedi urezane Božjim prstom. Te kamene ploče, koje sada leže u kovčegu zavjeta, bit će uvjerljivo svjedočanstvo istinitih i obvezujućih zahtjeva Božjeg zakona.”⁷

“Dužnost da se pokoravamo tome [moralnom] zakonu treba biti glavni sadržaj ove zadnje poruke milosti svijetu. Božji zakon nije nešto novo. On je zbir načela kojima je izraženo milosrđe, dobrotu i ljubav. Kroz njega se palom čovječanstvu otkriva Božji karakter i jasno izlažu čovjeku sve njegove dužnosti.

“Deset zapovijedi: Učini i Nemoj učiniti, deset su obećanja koja nam sigurno pripadaju budemo li poslušni zakonu koji vlada u svemiru. ‘Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati’ (Ivan 14:15). To je zbir i bit Božjeg zakona. Tu su istaknuti uvjeti spasenja za svakog Adamovog sina i kćer. Deset svetih propisa koje je Krist izgovorio na Sinajskoj gori bili su otkrivenje Božjeg karaktera i čitavom su svijetu dali do znanja veliku istinu da On ima vlast nad cijelim ljudskim rodnom. Taj zakon deset zapovijedi, zakon najveće ljubavi koja se mogla dati čovjeku, to je Božji glas s neba koji se obraća duši s obećanjem: ‘Tako čini i nećeš potpasti pod Sotoninu vlast.’ U tom zakonu nema niječnih rečenica, iako možda prividno izgleda tako; postoji

samo IZVRŠUJ i ŽIVI.

U deset zapovijedi Bog je izložio zakone svoga kraljevstva. Svako kršenje prirodnih zakona prijestup je Božjeg zakona.

Bog je dao svoje svete zapovijedi da budu zaštitni zid oko Njegovih stvorenja; oni koji se čuvaju da se ne okaljaju nezdravim apetitom i strastima, mogu postati sudionici u božanskoj naravi. Imat će jasno shvaćanje. Znat će kako sačuvati svaku svoju sposobnost u zdravom stanju, kako bi ju mogli predati u Božju službu. Gospod može koristiti takve ljude, jer shvaćaju riječi velikog apostola: ‘Zaklinjem vas, braćo, milosrđem Božjim: prikažite svoja tijela za žrtvu živu, svetu, Bogu milu - kao svoje duhovno bogoslužje.’ (Rimljanima 12:1).

Isusova ljubav u duši odagnat će svaku mržnju, sebičnost i zavist, jer je Gospodnji zakon savršen i obraća dušu. U poslušnosti Božjem zakonu nalazi se zdravlje. Osjećaji poslušne osobe teže Bogu. Gledajući na Gospoda Isusa možemo ohrabriti jedni druge i služiti jedni drugima. Kristova ljubav vlada u našoj duši i među nama nema razmimoilaženja ni sukoba.”⁸

Isusova vjera

“Isusova vjera je zapostavljena i ljudi se odnose prema njoj ravnodušno i nehajno. Ona ne zauzima istaknuto mjesto, kako je to otkriveno Ivanu. Vjera u Krista, kao grješnikova jedina nada, uvelike je izostavljena, i to ne samo iz propovijedi, već je nema ni u vjerskom životu mnogih koji tvrde da vjeruju u treću anđeosku poruku...

Treća anđeoska poruka je objava Božjih zapovijedi i vjere Isusa Krista. Božje zapovijedi su objavljivane, ali Adventisti sedmoga dana još nisu objavili vjeru Isusa Krista kao jednako značajnu, jer zakon i evanđelje idu ruku pod ruku. Ne mogu pronaći riječi koje bi iznijele tu temu u svoj njezinoj punini.

‘Vjera Isusova.’ O njoj se govori,

ali ju se ne razumije. U čemu se sastoji Isusova vjera, koja je dio treće anđeoske poruke? Isus koji je postao nositelj grijeha kako bi mogao postati naš Spasitelj koji prašta grijeh. S Njime su postu-pali onako kako mi zaslužujemo da se prema nama postupa. Došao je na naš svijet i uzeo naše grijeh da bismo mi mogli uzeti Njegovu pravednost. Vjera u Kristovu moć da nas spasi u potpunosti, to je Isusova vjera.

Krv na do vratnicima predstavljala je jedinu sigurnost za Izraelce. Bog je rekao: ‘Gdje god spazim krv, proći ću vas’ (Izlazak 12:13). Sve druge sigurnosne mjere bile bi uzaludne. Samo je krv na do vratnicima mogla prepriječiti put anđelu smrti da ne uđe. Spasenje grješnika jedino je u Isusovoj krvi koja nas čisti od svakoga grijeha. Čovjek obrazovana uma može biti prepun znanja, može se upuštati u teološke rasprave, može biti velik i slavan, mogu ga ljudi smatrati pravom riznicom znanja, ali ako nema spašavajući spoznaju Krista koji je razapet za njega, i ako se vjerom ne drži za Kristovu pravednost, bit će izgubljen. Jer ‘za naše grijeha probodoše Njega, za opacine naše Njega satriješe. Na Njega pade kazna - radi našeg mira, Njegove nas rane iscijeliše’ (Izaija 53:5). ‘Spašen krvlju Isusa Krista’ - to će biti naša jedina nada na ovom svijetu i naša pjesma kroz svu vječnost.”⁹

Što, dakle, treba biti nauk Božje crkve danas? Bog nije ovlastio svoju crkvu da stvara vlastite doktrine. Crkva mora naučavati samo ona učenja koja imaju siguran temelj u Svetom pismu i koja su u potpunom suglasju s Kristovim učenjem.

Otkrivenje 12:17 i 14:12 daje nam temeljno stajalište o bitnim učenjima koja trebaju biti obilježja zadnje crkve. Ivan opisuje Božji narod kao one “što čuvaju Božje zapovijedi i drže svjedočanstvo Isusovo.” “U tom je postojanost svetih - **onih što čuvaju zapovijedi Božje i vjeru Isusovu.**”

“Tijekom 1844. godine zbili su

se veliki događaji, otvorivši pred našim začuđenim očima **čišćenje svetinje** u Nebu koje je od velikog značenja za Božji narod na Zemlji, [također] **prva i druga andeoska poruka, i treća, koja je razvila zastavu na kojoj je bilo napisano: 'Zapovijedi Božje i vjera Isusova.'** Jedno od obilježja u vrijeme te vijesti bio je **Božji hram što ga je Njegov istinoljubiv narod vidio u nebu, te kovčeg u kojemu je bio Božji zakon. Svjetlost subote iz četvrte zapovijedi** obasjala je svojim jasnim zrakama put prijestupnika Božjeg zakona. **Učenje da duša bezbožnika nije besmrtna, još jedan je stari biblijski temelj.** Ne dolazi mi na um ništa više što bi se moglo podvesti pod stare temelje vjere.¹⁰ Ovo su najvažnija učenja crkve ostatka:

- Čišćenje nebeske svetinje.
- Vijest trojice anđela.
- Božje zapovijedi.
- Isusova vjera.
- Svjetlost subote iz četvrte zapovijedi.

• Bezbožnici nisu besmrtni. Ta karakteristična vjerovanja jasno su utemeljena na učenjima Boga i Njegove Riječi: grješna priroda ljudi, plan spasenja, postojanje anđela i njihov rad, važnost crkve i njezin rad, te druga važna biblijska učenja.

Osim četvrte zapovijedi, tu su i druge istine koje se nalaze u Božjem zakonu, kao što su: neratovanje (4. i 6. zapovijed), zdravstvena reforma (6. zapovijed), odgojna reforma (5. zapovijed) i kršćanski brak kao doživotna veza (kao što je također spomenuto u knjigama Postanak 1:27; Matej 19:3–6; Rimljanima 7:1–3)(7. zapovijed). Ta i druga učenja, sve su to načela utemeljena na Deset zapovijedi svetoga Božjeg zakona. Apostol nas podsjeća: "Svjestan toga da je Zakon tu ne za pravednika nego za bezakonike i nepokornike, nepobožnike i grešnike, bezbožnike i svetogrdnike, ocoubojice i materoubojice, koljače, bludnike, muškoložnike, trgovce ljudima, varalice, kri-

vokletnike, i ima li još što protivno zdravom nauku - po evanđelju Slave blaženoga Boga koje je meni povjereno" (1. Timoteju 1:9–11). U svom usrdnom zadnjem obraćanju Pavao piše: "Zaklinjem te pred Bogom i Kristom Isusom, koji će suditi žive i mrtve, zaklinjem te pojavkom Njegovim i kraljevstvom Njegovim: propovijedaj Riječ, uporan budi - bilo to zgodno ili nezgodno - uvjeravaj, prijeti, zapovijedaj sa svom strpljivošću i poukom. Jer doći će vrijeme kad ljudi **neće podnositi zdrava nauka** nego će sebi po vlastitim požudama nagomilavati učitelje kako im godi ušima; od istine će uho odvrćati, a bajkama se priklanjanje. Ti, naprotiv, budi trijezan u svemu, zlopati se, djelo izvrši blagovjesničko, služenje svoje posve ispuni!" (2. Timoteju 4:1–5).

Kao Kristovi sljedbenici – koji trebaju u potpunosti odsjajivati Njegovu sliku – što trebamo naučavati?

Prije nego što se uznio na Nebo, Krist nam je povjerio evanđeosku zadaću:

"Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio! I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta" (Matej 28:19, 20).

"U nalogu danom svojim učenicima Krist nije samo rekao što trebaju raditi, već im je dao i poruku koju trebaju nositi. Učite narod, rekao je, 'da drže sve što sam vam zapovjedio.' Učenici su trebali naučavati kao što je Krist naučavao. Tu je uključeno ne samo ono što je On izgovorio osobno, već i preko svih proroka i učitelja u Starome zavjetu. Ljudsko učenje je isključeno. Nema mjesta za tradiciju, za ljudske teorije i zaključke ili crkvene uredbе. U Isusov nalog nisu uključeni nikakvi zakoni koje su propisali crkveni autoriteti. Ništa od toga ne trebaju naučavati Kristove sluge. 'Zakon i proroci,' uz zapise

Njegovih vlastitih riječi i djela, to je bilo blago povjereno učenicima da ga predaju svijetu. Kristovo je ime njihova lozinka, njihov znak razlikovanja, veza koja ih spaja, autoritet koja stoji iza njihovih postupaka i izvor njihova uspjeha. Ništa što ne nosi Njegovo ime neće biti priznato u Njegovu kraljevstvu.

Evanđelje treba iznositi ne kao beživotnu teoriju, već kao životvornu silu koja može promijeniti život.

Bog želi da oni koji su primili Njegovu milost svjedoče o njezinoj sili. On rado prihvaća i one koji su vodili najgrješniji život koji je bio uvreda za Njega; kad se pokaju, daje im svog božanskog Duha, postavlja ih na položaje od najvećeg povjerenja i šalje ih među nevjernike kako bi im objavili Njegovu neizmjeru milosrđe. Njegove će sluge nositi svjedočanstvo o tome da ljudi po Njegovoj milosti mogu steći karakter nalik Kristovom i radovati se u sigurnosti Njegove velike ljubavi. Bog želi da svjedočimo o tome kako On ne može biti zadovoljan sve dok se ljudski rod ne obrati i ne vrati u svoje prvobitno stanje svetosti, kao Njegovi sinovi i kćeri.¹¹

Citirana literatura:

- 1 James Hastings: *Dictionary of the Bible*, str. 193.
- 2 Čeznja vjekova, str. 396.
- 3 *The General Conference Bulletin*, 16. travnja 1901.
- 4 *Special Testimonies on Education*, str. 6–8.
- 5 *Special Testimonies, Series A*, br. 3, str. 53.
- 6 *Sermons and Talks*, sv. 1, str. 266.
- 7 *Biblijski komentari*, sv. 7, str. 972.
- 8 *Biblijski komentari*, sv. 1, str. 1104, 1105.
- 9 *Odabrane poruke*, sv. 3, str. 168–173.
- 10 *Counsels to Writers and Editors*, str. 30, 31.
- 11 Čeznja vjekova, str. 826.

Ljubite svoje neprijatelje

P. D. Laušević

Pacifizam je sve popularniji u svijetu. Na dan 15. veljače 2003. održan je najveći antiratni miting u 600 gradova diljem svijeta, a uključilo se 5 milijuna ljudi. Vođeni raznim političkim ili društvenim programima, mnoge grupe diljem svijeta zagovaraju nenasilje i mirotvorstvo kao rješenje svih društvenih zala. U Sjedinjenim Američkim Državama to je postalo uobičajeno nakon prosvjeda protiv rata u Vijetnamu u šezdesetim godinama prošlog stoljeća. Više desetljeća prije toga Mahatma Gandhi pokazao je svijetu da grupe ljudi mogu uspješno mirnim sredstvima rušiti moćne sile.

No davno prije nego što su postali popularni antiratni i pacifistički pokreti, ili što se na njih gledalo kao na način da se uvedu revolucionarne promjene u društvu, Čovjek iz Galileje uveo je radikalno načelo – ne samo za postizanje političkih ciljeva ni oslobođenja jednoga društva od drugog – već kao temeljno načelo usađeno u srž ljudskog bića. Isus je rekao: “Ljubite neprijatelje, blagoslivljajte one koji vas psuju, radite dobro onima koji vas mrze, i molite se za one koji vas namjerno iskorištavaju i

progone!” (Matej 5:44). Drevno Rimsko carstvo bilo je poznato po tako užasnim zvjerskim da je proročanstvo moglo tu četvrtu zvijer opisati samo kao onu koja je bila “strahovita, užasna, izvanredno snažna: imaše velike gvozdene zube; ona žderaše, mrvljaše, a što preostade, gazila je nogama” (Daniel 7:7). Usred najužasnijeg sustava vlade koji je sotona mogao smisliti kako bi oduzeo svaku osobnu slobodu u bilo kojem obliku, apostol Pavao je izjavio: “Ako je gladan neprijatelj tvoj, nahrani ga, i ako je žedan, napoj ga.” (Rimljanima 12:20). Kakvo li je radikalno stajalište zauzeo kao građanin tog tiranskog režima koji je izazivao stalne pobune i dovodio do toga da su bjegunci morali tražiti mjesto gdje ih neće dohvatiti njihova despotska ruka! Čak i apostol Pavao, koji je napisao te riječi, završio je pod sjekirom rimskih krvnika jer se drznuo živjeti u suprotnosti s njihovim imperijalističkim načelima. Kako je moguće da ljudi opstanu u ovom bezbožnom svijetu pridržavajući se takvog radikalnog učenja?

Mesijanska načela

Dok je židovski narod očekivao zemaljskog Mesiju koji će srušiti moć tiranskog Rima, Isus je došao na tako neočekivan način da Hebreji nisu mogli podnijeti “takvog” Mesiju. Možete li zamisliti poruku koju je izgovorio u Besjedi na Gori? “Čuli ste da je rečeno: Ljubi svoga bližnjega, a mrzi neprijatelja. A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje, molite za one koji vas progone” (Matej 5:43, 44). Zašto im je uputio tako radikalnu poruku? “Da budete sinovi svoga Oca koji je na nebesima, jer On daje da sunce Njegovo izlazi nad zlima i dobrima i da kiša pada pravednicima i nepravednicima. Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakva li vam plaća? Zar to isto ne čine i carinici?” (stihovi 45, 46). Ta je poruka tako neprirodna da bi čovjek mogao pomisliti kako je takva osobina više božanska nego ljudska. Isus je stoga završio poglavlje uspoređujući ljudsko s božanskim: “Budite dakle savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!” (stih 48).

“Mržnjom se nikada ne može slomiti mržnja naših neprijatelja, ali ljubav i ljubaznost stvara ljubav i ljubaznost s druge strane. Premda Bog vjerno nagrađuje

vrlinu, a kažnjava krivnju, On ipak ne uskraćuje svoje blagoslove bezbožnicima, premda svakodnevno sramote Njegovo ime. Dopusća suncu da sja, i kiši da pada, i na pravedne i na nepravedne, donoseći i jednima i drugima zemaljske blagoslove. Pa ako sveti Bog pokazuje toliko strpljenje i dobronamjernost prema buntovnicima i idolopoklonicima, koliko je tek potrebno da grješni čovjek pokaže sličan duh prema svojim bližnjima. Umjesto da proklinje one koji ga vrijeđaju, čovjekova je dužnost da ih ljubaznošću, nalik onoj kojom je Krist postupao prema onima koji su ga progonili, nastoji odvratiti od njihova zla puta... Božja djeca trebaju predstavljati duh koji vlada u Nebu. Načela kojima se rukovode u svojim postupcima ne smiju imati isti karakter koji ima uskogrudni i sebični duh ovoga svijeta. Jedino je savršenstvo mjerilo Neba.”¹ Umjesto da govorimo o junaštvu rata, Gospod kaže: “Blago mirotvorcima: oni će se sinovima Božjim zvati!” (Matej 5:9). Umjesto da se borimo za nečija prava, On kaže: “Vrati mač na njegovo mjesto, jer svi koji se mača laćaju od mača i ginu” (Matej 26:52). Rekao je to povodom događaja kada je Petar odsjekao uho slugi Velikog svećenika, kako bi obranio svoga voljenog Učitelja. Umjesto da mu čestita na hrabrosti, Isus je prišao neprijatelju, “dotače se uha i zacijeli ga” (Luka 22:51). Zašto je nadnaravni Mesija tako postupio? On objašnjava da je to zato što “kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta. Kad bi Moje kraljevstvo bilo od ovoga svijeta, Moje bi se sluge borile da ne budem predan Židovima. Ali kraljevstvo Moje nije odavde” (Ivan 18:36). Način na koji On razmišlja razlikuje se od onoga kako bismo mi mislili. Zašto? “Jer misli vaše nisu moje misli i puti moji nisu vaši puti,” riječ je Jahvina. “Visoko je iznad zemlje nebo, tako su puti moji iznad vaših putova, i misli moje iznad vaših misli” (Izaija 55:8, 9). To novo kraljevstvo nije osnovano na vladanju jedne nacije nad drugom, ili jedne klase nad drugom, pa niti gospodara nad

robom. Ti jedinstveni principi vladanja otkriveni su u životu poniznog galilejskog Učitelja: “Znate da vladari gospoduju svojim narodima i velikaši njihovi drže ih pod vlašću. Neće tako biti među vama! Naprotiv, tko hoće da među vama bude najveći, neka vam bude poslužitelj. I tko god hoće da među vama bude prvi, neka vam bude sluga. Tako i Sin Čovječji nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj dade kao otkupninu za mnoge” (Matej 20:25–28). Možete li zamisliti vlast u službi građana, umjesto vlasti u kojoj građani služe vladi? Možete li zamisliti religiju u kojoj vođe uistinu služe svojim vjernicima umjesto da članovi crkve služe svoje pastore? To je prava bit istinskog kršćanstva.

Kad bi se postupalo po tim načelima, svaki bi građanin poštivao prava svih ostalih, jer bi uzvišeno načelo ljubavi bilo temelj cijeloga društva. Upravo ta karakteristika obilježava nekoga kao kršćanina, za razliku od učenih doktrinarnih rasprava koje izgleda nemaju nikakav učinak na osobni život. “Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge” (Ivan 13:35). Je li to vladajuće načelo u našem životu? Jesmo li kršćani?

Starozavjetni temelj

Ideja nenasilja protiv tlačitelja, bilo da je to pojedinac ili vlast, nije nešto što je uveo Isus u Novom zavjetu. Načelo je ono što prelazi sve kulturne i vremenske barijere. Mesija kome se klanjamo, “Isus Krist jučer i danas isti je - i uvijek” (Hebrejima 13:8). Zbog te Njegove nepromjenljive naravi čovječanstvu nije bilo dopušteno da samo sebe uništi, ili da ga Bog ljubavi potpuno uništi. “Jer ja, Gospodin, ne mijenjam se; zato vi, sinovi Jakovljevi, ne izgiboste” (Malahija 3:6). Ta osobina otkriva se u činjenici da je Bog, dok smo još bili Njegovi neprijatelji, osmislio plan za spasenje čovječanstva. “Doista, ako se s Bogom pomirismo po smrti Sina njegova dok još bijasmo neprijatelji, mnogo ćemo se više, pomireni, spasiti životom Njegovim” (Rimljanima 5:10).

Ta vječna ljubav zapravo se sama stvara u nama ako smo ju spremni prihvatiti. “Mi ljubimo jer On nas prije uzljubi” (1. Ivanova 4:19). Možete li zamisliti pobjedu kroz smrt? To je upravo ono što nam je Krist došao pokazati svojom smrću.

Kada je Mojsije otpočeo svoju misiju oslobođenja Izraelaca, nije shvatio to načelo Božje vladavine, što je dovelo do toga da je morao pobjeći iz svog doma i obitelji. No u Kristovoj školi naučio se krotkosti – naučio je kontrolirati svoje strasti i očinski se brinuti za sve kojima je trebala njegova pomoć.² Prepustivši Bogu da vodi njegov život, Mojsije se naučio onoj vrsti povjerenja i vjere u Gospoda koja ga je učinila Božjim čovjekom čak i u najtežim okolnostima. Možete li zamisliti izraelski narod kako stoji pred Crvenim morem, zatvoreni strmim planinskim grebenom s jedne strane, te s druge egipatskom vojskom koja ih je progonila? Da je procjenjivao tu vrlo tešku situaciju samo iz ljudske perspektive, Mojsije bi zaključio kako nitko nije u stanju smisliti način da pobjegnju. Njegovo iskustvo, kao zapovjednika najmoćnije vojske svijeta u to doba, nije bilo dovoljno da u tako kratko vrijeme pripremi narod robova da se sami obrane od vrlo dobro obučene, disciplinirane i jako dobro naoružane egipatske vojne sile. Jedini mogući način da spase svoj život bio je pregovarati i sklopiti neku vrstu mirovnog ugovora po kojemu bi vjerojatno većina bila vraćena u ropstvo. Takav ugovor po svoj prilici uključivao bi imenovanje vođa koji bi nadgledali svoj vlastiti narod te uživali privilegije koje ne bi imali obični ljudi, ili bi možda te vođe čak bili i pogubljeni. Mojsije je naučio da ako je nešto moguće učiniti ljudskom silom, tada nije potreban Bog ni božanska pomoć. ““Ne bojte se!” - reče Mojsije narodu. “Stojte čvrsto pa ćete vidjeti što će vam Jahve učiniti da vas danas spasi: Egipćane koje danas vidite nikad više nećete vidjeti. Jahve će se boriti za vas. Budite mirni!”” (Izlazak 14:13, 14). Nisu napravljene nikakve pripreme za rat –

samo nastojanje da se pripremi narod da se pouzdaju jedino u Boga, ne koristeći ljudsko oružje ni ljudske metode rješavanja kriznih situacija. Cjelokupna egipatska vojska uništena je. Kako?

Jedino oružje: stršljeni, sklad

Bog je obećao židovskom narodu: “Pred tobom ću odaslati stravu svoju; u metež ću baciti sav svijet među koji dospiješ i učinit ću da svi tvoji neprijatelji bježe pred tobom. Stršljene ću pred tobom odašiljati da ispred tebe tjeraju u bijeg Hivijce, Kanaance i Hetite” (Izlazak 23:27, 28). Možete li zamisliti moćnu vojsku koja stupa protiv nenaoružana naroda koji čak nema ni oklop spreman za jedno takvo sučeljavanje? Premda su spremni za mač i štit, mali stršljen s oštrim žalcem nekako se uspije uvući ispod kacige najsnažnijeg ratnika i ubosti ga prirodnom Gospodnjom strelicom. Koliko bi vojnika ostalo na bojnopolju nakon što bi ih napali stršljeni? Bog je stoga dao posebne zapovijedi svome vjernom narodu u vezi s pripremom za rat: “Ako pođeš u rat na svoje neprijatelje te vidiš konje, kola i narod brojniji od sebe, ne boj ih se! To s tobom je Jahve, Bog tvoj, koji te izveo iz zemlje egipatske. Prije boja neka svećenik istupi i govori narodu. Ne kaži: ‘Čuj, Izraele! Danas polazite u boj na neprijatelje svoje. Ne kaži vam srca ne klonu! Ne plašite se! Ne bojte se! Ne dršćite pred njima! To Jahve, Bog vaš, ide s vama da se bori za vas protiv vaših neprijatelja i da vas spasi.’” (Ponovljeni zakon 20:1–4). To se posebno može vidjeti u iskustvu Jošafata kada je na prvu crtu ispred neprijatelja postavio zbor. “Potom se posavjetova s narodom i postavi [kralj] Jahvine pjevače i hvalitelje koji će u svetom ruhu ići pred naoružanim četama i pjevati: ‘Slavite Jahvu jer je vječna ljubav njegova!’” (2. Ljetopisi 20:21). I što se dogodilo kad su počeli pjevati umjesto da bacaju koplja i strijele? “Kad počеше klicati i pjevati pjesmu pohvalnicu, Jahve podiže zasjedu na Amonce, Moapce i na one iz Seirske gore koji su došli na Judu

te biše razbijeni” (stih 22). Nisu ni prstom maknuli u borbi. Zašto su se onda Hebreji borili fizičkim oružjem? Zbog nevjerstva! (Hebrejima 3:19.) “Nije bio [Božji] cilj da [Izraelci] osvoje zemlju ratom, već strogom poslušnoću Njegovim zapovijedima.”³ Budući da je njihova zaštita kao nacije ovisila o njihovom pouzdanju u Boga, a ne u bojna kola ili ljudsku ratnu opremu, bilo im je zapovjedbano da ne drže zalihe oružja. (Ponovljeni zakon 17:16). Budući da su se pouzdavali u silu Stvoritelja svijeta, nisu čak smjeli živjeti u strahu od svojih okrutnih susjeda. “Straha u ljubavi nema, nego savršena ljubav izgoni strah; jer strah je muka i tko se boji, nije savršen u ljubavi.” (1. Ivanova 4:18).

Možete li u današnje doba zamisliti takav narod na Zemlji? Danas, kada svi narodi troše značajan dio svog dohotka na obranu zemlje, možete li zamisliti državni proračun bez te stavke? Koliko bi dobra mogao učiniti takav narod koji se potpuno pouzda u silu Svemoćnoga da On bude njihova obrana!

Načelo ljubavi

To načelo ljubavi prema našem Stvoritelju i prema našim bližnjima očituje se kroz uvažavanje svih zapovijedi našega Boga, i to ne samo površnim izvanjskim držanjem zapovijedi, već moramo shvatiti njihov dublji smisao. “Tko god mrzi brata svoga, ubojica je. A znate da nijedan ubojica nema u sebi trajnoga, vječnoga života” (1. Ivanova 3:15). Ne možemo reći da smo kršćani ako gajimo mržnju prema bilo kome tko se razlikuje od nas po vjerovanju, vjeroispovijesti, pogledima, nacionalnosti, rasi ili kulturi. “Rekne li tko: ‘Ljubim Boga’, a mrzi brata svoga, lažac je. Jer tko ne ljubi svoga brata kojega vidi, Boga kojega ne vidi ne može ljubiti.” (1. Ivanova 4:20). “Ljubav bližnjemu zla ne čini. Punina dakle Zakona jest ljubav” (Rimljanima 13:10). Kako postupiti kad imamo neprijatelje? “Nego, velim vama koji slušate: Ljubite svoje neprijatelje, dobro činite svojim mrziteljima, bla-

goslivljajte one koji vas proklinju, molite za one koji vas zlostavljaju. Onomu tko te udari po jednom obrazu pruži i drugi, i onomu tko ti otima gornju haljinu ne krati ni donje. Svakomu tko od tebe ište daji, a od onoga tko tvoje otima ne potražuj. “I kako želite da ljudi vama čine, tako činite i vi njima” (Luka 6:27–31). Kakav će biti ishod takva postupanja? “Nego, ljubite neprijatelje svoje. Činite dobro i pozajmljujte ne nadajući se odatle ničemu. I bit će vam plaća velika, i bit ćete sinovi Svevišnjega jer je On dobrotiv i prema nezahvalnicima i prema opakima” (stih 35).

Takva ljubav je prelazna, ona je uzajamna. Kad ju netko dobije, odmah ju uzvraća drugima.

“Ljubljeni, ako je Bog tako ljubio nas, i mi smo dužni ljubiti jedni druge” (1. Ivanova 4:11). **Po tome se prepoznaje pravi Božji narod.** Isus objašnjava: “Zapovijed vam novu dajem: ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas, tako i vi ljubite jedni druge. Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedni za druge” (Ivan 13:34, 35).

Očituje li se ta ljubav tako da se zanemaruje ukor? Ne! “Pa zar ste zaboravili opomenu koja vam je kao sinovima upravljena: Sine moj, ne omalovažavaj steg Gospodnje i ne kloni kad te On ukori. Jer koga Gospodin ljubi, onoga i stegom odgaja, šiba sina koga voli.” (Hebrejima 12:5, 6).

“Iako se od nas traži da postupamo poput Krista prema onima koji su nam neprijatelji, ne smijemo, samo zato da bismo imali mir, prikrivati greške onih koje vidimo da su u zabludi. Isus, Otkupitelj svijeta, nikada nije kupovao mir prikrivanjem grijeha, ili bilo kakvim kompromisom. Premda je Njegovo srce bilo prepuno ljubavi za sav ljudski rod, nikada nije bio popustljiv prema njihovim grijesima. Osjećao je odviše veliko prijateljstvo prema njima a da bi šutio kad su išli putem koji bi odveo u propast njihove duše – duše koje je otkupio vlastitom krvlju.”⁴ “Želimo li predstavljati Kristov karakter pokoravajući se zapovijedi [da ljubimo jedni druge], to će izazvati veliku promjenu u onima

koji čine zlo. Mnoge duše će biti osvjedočene u svoju grješnost i obratiti se ako ne budemo uzimali za zlo zle postupke onih kojima vladaju sotonske sile, jer će to ostaviti dobar dojam na njih... Svakodevno trebamo predstavljati veliku Kristovu ljubav tako što ćemo voljeti svoje neprijatelje kao što ih Krist ljubi. Budemo li tako predstavljali Kristovu milost, uništiti ćemo jak osjećaj mržnje te u mnogim srcima pobuditi istinsku ljubav. Uslijedit će mnogo više obraćenja nego što ih danas ima. Dakako, to neće biti tako lako učiniti.”⁵

Zaključak

Alex Norman Macdonald, metodistički propovjednik u Novom Zelandu, kupio je od kolportera koji je prodavao od kuće do kuće knjigu “Daniel i Otkrivenje” Uriaha Smitha. Nakon što ju je pročitao, bio je osvjedočen u svetost subote i mnoga proročanstva. Već je bio napustio Englesku crkvu jer su zahtijevali od svojih vjernika da podrže vladu u pitanju rata. Nije to mogao učiniti zbog prigovora savjesti, pa se stoga bio pridružio metodistima. Sada je bio sretan što je vidio da se i vjernici adventističke crkve u Novom Zelandu slažu s njegovim temeljnim vjerovanjem.

Ubrzo nakon toga Alex je otišao na studij na adventistički fakultet u Avnodaleu, u Novom Južnom Walesu u Australiji. Drugi svjetski rat izbio je kad je Alex bio u Avnodaleu. Tijekom Drugog svjetskog rata australski su se adventisti suočili s velikom dilemom te promijenili svoje stajalište; prije su zagovarali prigovor savjesti, a sada su to promijenili u aktivno sudjelovanje u vojnoj službi. Vodstvo škole najavilo je da će aktivno sudjelovati u ratu. Njihova odluka izvršila je dubok utjecaj na cijelu Alexovu karijeru i njegovu pripadnost crkvi.

Mladi Alex bio je zbunjen i nije znao što učiniti. Vođe su ga uvjerali da treba poslušati savjet crkvenog vodstva iz poštovanja prema crkvenom autoritetu. Nevoljko je prihvatio njihov savjet i prijavio se u vojnu službu. Ipak, nije se mogao prisiliti da potpiše

dokumente za prijavu. Nekoliko dana kasnije posjetio ga je ravnatelj fakulteta i pokazao mu da nije potpisao dokument. Kad mu je Alex objasnio svoje stajalište i rekao da neće potpisati, ravnatelj je naglo potpisao u njegovo ime i žurno otišao.

Dok je Alex sa strepnjom očekivao poziv da se priključi vojnim snagama, u fakultetskoj je knjižnici naišao na knjigu Adventisti u vrijeme rata, koju je napisao F. M. Wilcox. U njoj je bila povijest adventističkog stajališta glede vojne službe, od početka crkvene povijesti tijekom američkog Građanskog rata, sve do izmjena koje su napravljene tijekom Prvoga svjetskog rata. Alex je shvatio da je njegovo prvobitno vjerovanje bilo ne samo ispravno biblijsko stajalište, već i povijesno stajalište Adventista sedmoga dana. Odlučio je u srcu da će, ako bude pozvan u vojnu službu, ostati vjeran Božjoj riječi.

S vremenom mu je vlada doista poslala obavijest o služenju vojnog roka i pozvala ga u službu Bogu i domovini. Kad je to odbio, odveden je pred visoki australski sud. Nakon duga ispitivanja, sudac mu je počeo postavljati neka izravna pitanja:

“Mladiću, što biste učinili kad bi tri japanska vojnika napala vašu majku?”

Alex odgovori: “Rekao bih petorici policajaca da ih uhvate.”

Sudac upita: “Kakva petorica policajaca?”

“A kakva tri japanska vojnika?” – odgovori Alex.

Sudac ga na kraju upita: “Što bi učinio da ugledaš pred sobom japanskog vojnika?”

“Ovisi,” odgovori Alex. “Ako bi bio gladan, dao bih mu nešto za jelo. Ako bi bio žedan, dao bih mu nešto za piće.”

Napokon sudac upita generala: “Želite li tog čovjeka u svojoj postrojbi?”

General odlučno odgovori sucu: “NE!”

I tako je sudac prekinuo saslušavanje i ostavio Alexa na miru do kraja rata.

Ubrzo nakon toga taj se mladić bolje upoznao s grupom od koje je do tada zazirao, te kasnije posvetio

svoj život Reformnom pokretu adventista sedmoga dana.

Što je s nama danas?

Kojim se načelima vi rukovodite u svoj životu? Mi ne sudjelujemo u narodnim prosvjedima za pravdu niti prisustvujemo anti-ratnim mitinzima koji utječu na zakonodavne savjete i upravljanje državom. Naš je posao surađivati sa Svetim Duhom kad on usađuje božansku ljubav u ljudska srca. “Vlast pod kojom je Isus živio bila je pokvarena i tlačiteljska. Posvuda je bilo strašnih zlostavljanja: iznuda, netrpeljivosti i okrutnog ugnjetavanja. Ipak, Spasitelj nije pokušavao provesti nikakve građanske reforme. Nije napadao zloporabe koje su se činile njegovu narodu niti je osuđivao neprijatelje svog naroda. Nije se uplitao u vladavinu niti upravu onih koji su bili na vlasti. On, koji je naš primjer, držao se daleko od svjetovnih vlasti – ne zato što je bio ravnodušan prema ljudskoj patnji, već zato što lijek nije samo u ljudskim i vanjskim mjerama. Da bi lijek bio učinkovit, mora doprijeti do svakog čovjeka osobno i mora obnoviti srce.”⁶ Da bismo mogli uspješno pridobiti srca grješnika, naše vlastito srce treba biti obnovljeno silom Svetoga Duha kako bismo mogli istinski otkrivati tu božansku ljubav prema onima koji je nisu dostojni, dobrotu božanske ljubavi prema našim neprijateljima te moć božansko-ljudskog Spasitelja da možemo i umrijeti za naše neprijatelje. “Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje.” (Ivan 15:13). Jeste li predali svoj život Isusu da biste mogli biti istinski reformatori te ubrzati dolazak našeg Spasitelja?

Citirana literatura

1 *The Spirit of Prophecy*, sv. 2, str. 224, 225.

2 *Patrijarsi i proroci*, str. 247.

3 *Patrijarsi i proroci*, str. 392.

4 *The Upward Look*, str. 220.

5 *Medical Ministry*, str. 254.

6 *Čežnja vjekova*, str. 509.

Slavna pobjeda ostatka

Kompilacija iz Biblije i Duha proroštva, s komentarima R. P. Borgesa

Tijekom dugih godina svog putovanja i borbe sa silama zla, ostatak je uživao Božju potporu i crpio silu iz velikih obećanja Njegove Riječi. U najmračnijim trenucima njihova života, u vrijeme nevolje, često u progonstvu, Gospod je pomagao svojoj djeci i podržavao ih. Čudesna djela providnosti svjedočila su o Gospodnjoj sili da pomogne onima koji su vjerni, da ih spasi i oslobodi. S tim izvanrednim izbavljenjima iza sebe, narod ostatka gledao je u budućnost te vjerom očekivao veliki događaj koji će označiti kraj puta borbene crkve i početka njihova pobjedonosnog iskustva: slavne crkve, koja je “bez ljage i nabora ili čega takva... sveta i bez mane” (Efežanima 5:27).

Završni događaji u životu ostatka
Povijest sedam perioda crkve, od Efeza do Laodiceje, otkriva veliku istinu: čak i uz opise hladnoće i otpada koji su se događali u pojedinim vremenskim odsjecima, crkva koju je Bog priznavao bila je ostatak sastavljen od vjernih duša. “Od samog početka vjerne su duše tvorile crkvu na Zemlji. U svim vremenima Gospod je imao svoje stražare koji su iznosili vjerno svjedočanstvo naraštaju u kome su živjeli. Ti su stražari upućivali poruku opomene, a kada su bili pozvani da polože svoje oružje, drugi bi preuzeli njihov posao. Bog je te svjedoke povezao sa sobom zavjetnim odnosom, ujedinjujući tako crkvu na Zemlji s crkvom na nebu. Poslao je svoje anđele da služe Njegovoj crkvi, i

paklena vrata nisu mogla nadvladati Njegov narod.”¹ Dakle, kroz cijelu povijest kršćanske crkve, vjerni ostatak je taj kojega je Gospod priznao kao svoj narod i o kojemu vodi posebnu brigu. Zanimljivo je spomenuti završne događaje koji obilježavaju konačnu slavnu pobjedu naroda ostatka. Ti događaji upućuju na čudesno Božje djelovanje u životu Njegova naroda i mogu se istaknuti sljedećim redom:

I. Kasna kiša i početak vremena nevolje

“Mnogi ne shvaćaju da moraju biti spremni kako bi u vrijeme nevolje mogli opstati pred Gospodom bez Velikog svećenika u nebeskoj svetinji. Oni koji prime pečat živoga Boga i koji će biti

zaštićeni u vrijeme nevolje, moraju potpuno odražavati Isusov lik. Vidjela sam da su mnogi zanemarili toliko potrebnu pripremu, očekujući vrijeme "osvježenja" i "kasne kiše" da ih osposobi da opstanu u Gospodnji dan i ostanu živi u Njegovoj prisutnosti. Kolike sam vidjela u vrijeme nevolje bez zaštite! Zanimarili su nužnu pripremu i zato ne mogu primiti "osvježenje" koje svi moraju imati kako bi bili u stanju opstati pred licem svetoga Boga. Oni koji odbijaju "klesanje" preko proroka i propuštaju očistiti svoje duše pokoravanjem cijeloj istini, te koji žele vjerovati kako je njihovo stanje daleko bolje nego što doista jest, naći će se iznenada u vremenu izlivanja sedam zala te tada uvidjeti da je to klesanje i oblikovanje bilo nužno za njihovu duhovnu izgradnju. No tada više neće biti vremena za to, i neće biti Posrednika koji bi se zauzimao za njih pred Ocem. Već je izgovorena strahovito svečana izjava: 'Nepravdnik neka samo i dalje čini nepravdu! Okaljan neka se i dalje kalja! Pravednik neka i dalje živi pravedno! Svet neka se i dalje posvećuje!' (Otkrivenje 22:11). Vidjela sam da nitko ne može sudjelovati u 'osvježenju' ako ne pobijedi svaki ukorijenjeni grijeh, oholost, sebičnost, ljubav prema svijetu te svaku lošu riječ i postupak. Trebamo se stoga sve više i više približavati Gospodu i usrdno težiti za pripremom koja je nužna kako bi nas osposobila da opstanemo u bitki na dan Gospodnji. Neka svi imaju na umu da je Bog svet i da će u Njegovoj prisutnosti boraviti samo sveta bića.²

Da bismo napredovali, moramo svakog trenutka biti povezani s božanskom silom. Možda smo imali u nekoj mjeri Svetoga Duha, ali molitvom i vjerom moramo neprestano tražiti više

Duha i nikada se ne prestati truditi. Ako ne napredujemo, ako se ne dovedemo u takvo stanje da možemo primiti i ranu i kasnu kišu, izgubit ćemo dušu, a odgovornost za to ležat će isključivo na nama.

"Molite Gospoda za dažd u vrijeme kasnoga dažda" (Zaharija 10:1). Nemojte zadovoljno počivati, očekujući da će u određeno doba godine kiša pasti. Molite za nju! Rast i dozrijevanje sjemena ne ovisi o gospodaru. Bog može sam požeti žetvu, ali traži se čovjekova suradnja. Bog traži da vježbamo svoj um i svoju vjeru. Moramo svim srcem tražiti Njegovu milost ako želimo da se na nas spusti obilna kiša Njegove milosti. Trebamo iskoristiti svaku mogućnost da se uključimo u tok blagoslova. Krist je rekao: 'Jer gdje su dvojica ili trojica sabrana u Moje ime, tu sam i Ja među njima' (Matej 18:20). Crkveni skupovi, kao što su sabori, sastanci u mjesnoj crkvi i sve prigode gdje se osobno radi za duše, to su Bogom određene prilike za ranu i kasnu kišu.

No neka nitko ne misli da je izvršio svoju dužnost samim prisustvovanjem tim skupovima. Nazočnost na svim tim skupovima koji se održavaju, neće sama po sebi donijeti blagoslov duši. Nije to nikakav nepromjenjiv zakon da će svi koji dođu na opće skupove ili mjesne sastanke primiti obilje darova s neba. Okolnosti mogu izgledati povoljne za bogato izlivanje milosti, ali sam Bog mora zapovjediti kiši da padne. Stoga ne smijemo zanemarivati molitvu. Ne smijemo se pouzdavati samo u djelovanje providnosti, već se moramo moliti da Bog otpečati izvor vode života. I mi sami moramo dobiti živu vodu. Molimo se stoga usrdno, skrušena srca, da se sada, u vrijeme kasne kiše, izlije na nas kiša milosti. Na svakom skupu kojem prisustvujemo moraju se

uzdizati k nebu naše molitve da upravo sada Bog udijeli toplinu našoj duši. Kad molimo Boga za Svetoga Duha, on će djelovati u nama i dati nam krotkost, poniznost uma, oslanjanje na Boga za dovršenje kasne kiše. Ako vjerom molimo za blagoslov, primit ćemo ga, kao što je Bog obećao.³ Gospodnji glasnik opisuje čudesan prizor kasne kiše kada se izlije u svoj punini: "Mnogi su hvalili Boga. Bolesni su bili izliječeni, a događala su se i druga čuda. Kao i prije velikog Dana duhova, vjernici su se zalagali za druge. Stotine i tisuće njih posjećivali su obitelji i čitali im Božju riječ. Srca ljudi bila su osvjedočena kroz silu Svetoga Duha i došlo je do istinskog obraćenja. Posvuda su se širom otvarala vrata za objavljivanje istine. Izgledalo je da je svijet rasvijetljen nebeskim utjecajem."⁴

To će obilježiti početak promjene, kada će ostatak prijeći iz borbene faze u pobjedonosnu. Crkva se pojavljuje "kao što zora sviće, lijepa kao mjesec, sjajna kao sunce, strašna kao vojska pod zastavama" (Pjesma nad pjesmama 6:10). I tako će članovi crkve, koji su bili vjerni i poslušni, postati pobjedonosni ostatak.

"Božji sluga, obdareni silom s visina, ozarena lica i sjajeći svetim posvećenjem, krenuli su objavljivati vijest s neba. Duše rasijane po svim vjerskim zajednicama odgovorile su na poziv; dragocjeni vjernici žurno su izašli iz crkava osuđenih na propast, kao što je Lot žurno napustio Sodomu prije nego što je uništena. Božji narod dobio je snagu zahvaljujući iznimnoj slavi koja se spustila na njih i pripremila ih da izdrže čas iskušenja. Posvuda se čulo mnoštvo glasova kako govore: 'U tom je postojanost svetih - onih što čuvaju zapovijedi Božje i vjeru Isusovu' (Otkrivenje 14:12)."⁵ "Na početku vremena nevolje bit ćemo ispunjeni Svetim Duhom

kako bismo mogli još potpunije objavljivati subotu.'...

'Početak vremena nevolje,' koji se ovdje spominje, ne odnosi se na vrijeme kada će se početi izlijevati sedam zala, već na kratko vrijeme neposredno prije nego što se počnu izlijevati, dok je Krist još u svetinji. U to vrijeme, Kako se djelo spasenja bude bližilo kraju, na svijet će nailaziti nevolje; narodi će se razgnjeviti, ali će biti zadržani kako ne bi spriječili djelo trećeg anđela."⁶

U sili kasne kiše, svijet će biti rasvijetljen Božjom slavom. Spoznaja istine doći će do svačijeg srca. Stanovnici svijeta, od sjevera do juga i od istoka do zapada, svjesno će donijeti konačnu odluku i izabrati ili Božje zapovijedi ili ljudske zapovijedi. Svijet će primiti žig zvjerin. (Otkrivenje 13:14–17.) Ipak, "nitko neće biti osuđen dok ne bude imao svjetlost i ne uvidi obvezu držanja četvrte zapovijedi. No kad se izda naredba koja će silom nametnuti svetkovanje lažne subote, i kad treći anđeo glasno opomene ljude da se ne poklone zvijeri i njezinoj slici, tada će biti povučena jasna crta između lažnog i istinitog. Tada će svi, koji ustraju u svom prijestupu, primiti žig zvjerin."⁷

Otpale crkvene sile, spomenu u Otkrivenju, utjecat će na građanske vlasti da krše prava savjesti i nametnu svoju dogmu. Zemaljski stanovnici donijet će odluku. Oni koji se odluče za istinu, pridružit će se Božjem ostatku te ostati vjerni Gospodu čak i pod prijetnjom smrtno kazne. Nakon što je dao svijetu zadnju priliku za spasenje, Gospod će zaključiti vrijeme milosti za nepokajano čovječanstvo.

2. Kraj vremena milosti

"Kad završi objavljivanje treće anđeoske poruke, milost se više neće zauzimati za grješne zemaljske stanovnike. Božji narod

izvršio je svoje djelo. Primili su "kasnu kišu", "osvježenje od Gospodnjeg lica", i spremni su za čas iskušenja koji stoji pred njima. Anđeli na Nebu užurbano lete. Jedan anđeo, na povratku sa Zemlje, obznanjuje da je njegovo djelo završeno; svijet je prošao konačan ispit i svi koji su dokazali da su odani božanskim propisima primili su "pečat Boga živoga". Isus tada prestaje za svojim zagovorom u nebeskoj svetinji. Podiže ruke i glasno izgovara: "Svršeno je!", a sve anđeoske čete skidaju svoje krune kad Isus svečano objavljuje: "Neka nepravednik i dalje bude nepravedan; neka se nečisti i dalje onečišćuje; neka pravednik i dalje živi pravedno; neka se sveti i dalje posvećuje!" Otkrivenje 22:11. Svačiji je slučaj odlučan za život ili za smrt. Krist je izvršio djelo pomirenja za svoj narod i izbrisao njihove grijeha. Broj Njegovih podanika zaključen je. Došao je trenutak da se "kraljevstvo, vlast i veličanstvo pod svim nebesima" preda baštinicima spasenja te da Isus zavlada kao Kralj nad kraljevima i Gospodar nad gospodarima."⁸

"Kada završi istražni sud, sudbina svijetu bit će odlučena za život ili za smrt. Vrijeme milosti isteći će kratko vrijeme prije Gospodnjeg dolaska na nebeskim oblacima."⁹

3. Vrijeme nevolje i sedam zala

Vrijeme nevolje bit će strahovito i užasno. Ipak, kako nas uvjerava prorok Daniel, Božji "će se narod spasiti - svi koji se nađu zapisani u Knjizi" (Daniel 12:1). Gospod će izvršiti sud nad ovim svijetom i početak će nailaziti strašna zla, nepomiješana s milošću (Otkrivenje 16). Bog će zaštititi svoj ostatak, tako da zla koja će pasti na bezbožnike neće nauditi Njegovoj djeci. Prorok Izaija kaže: "Hajde, narode moj, uđi u sobe i vrata za sobom zatvori. Sakrij se časkom dok jarost ne prođe.

Jer, gle, izići će Jahve iz svog prebivališta da stanovnike zemljine kazni što se o Njeg' ogriješiš. Izbacit će zemlja svu krv što je na njoj prolivena i neće više kriti onih koji su na njoj poklani" (Izaija 26:20, 21). "Sobe", koje spominje prorok, predstavljaju zaštitu Krista i Njegovih anđela pod kojom će biti Njegov narod tijekom strašnog vremena nevolje.¹⁰ I dok će sveti biti pod Božjim okriljem, bezbožnici će trpjeti posljedice užasnih kazna: "Svečani događaji koji su pred nama ostavljaju bez daha. Truba za trubom odjekivat će, čaša za čašom izlijevat će se na stanovnike Zemlje."¹¹ "Anđeo milosti uskoro će napustiti ovaj svijet i izlit će se sedam posljednjih zala... Strijele Božjega gnjeva ubrzo će biti puštene, a kad On počne kažnjavati bezbožnike, neće biti ni trenutka predaha sve do kraja."¹²

4. Kristov drugi dolazak

Kristov povratak na nebeskim oblacima označava kraj zemaljske povijesti i početak vječnosti za pobjedonosni ostatak. To je kraj svijeta – kraj za ljubitelje grijeha koji su prezreli poziv milosti i spasenja.

"Na oblacima iznad gorskih vrhunaca svjetluca svjetlo. Uskoro će se pojaviti Njegova slava. Sunce pravde ubrzo će zasjati. Jutro i noć već su tu – svitanje beskonačnoga dana za pravednike i spuštanje vječne noći za zle."¹³

"Odjednom, u tren oka, na posljednju trublju - jer zatrubit će - i mrtvi će uskrsnuti neraspadljivi i mi ćemo se izmijeniti. Jer ovo neraspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost" (1. Korinćanima 15:52, 53).

U taj veliki dan doći će do razdvajanja čovječanstva na dvije grupe. Jasno će se vidjeti razlika između pravednih i bezbožnih. Božja djeca susrest će se sa svojim Kraljem,

a bezbožnici će biti osuđeni na vječnu propast.

Ostatak u vječnosti

Ivan, pisac Otkrivenja, opisuje: "I vidjeh novo nebo i novu zemlju jer - prvo nebo i prva zemlja uminu; ni mora više nema. I Sveti grad, novi Jeruzalem, vidjeh: silazi s neba od Boga, opremljen kao zaručnica nakićena za svoga muža" (Otkrivenje 21:1, 2).

O Kristovu dolasku Božji narod ostatka bit će skupljen sa svih krajeva svijeta. U društvu Krista i anđela otkupljeni će prolaziti kroz galaksije, diviti se zvijezdama i promatrati druge svjetove. Gledat će, kad počnu uživati u vječnosti, čuda koja dotada nije vidjelo ljudsko oko.

Kad stignu u nebo, Kralj će ih pozdraviti dobrodošlicom u nebeskom kraljevstvu. Isus će reći: "Otvorite vrata! Nek' uđe narod pravedni koji čuva vjernost" (Izaija 26:2).

Gospodnji glasnik opisuje: "Vidjela sam mnoštvo anđela kako nose iz grada slavne krunu – po jednu krunu za svakoga od svetih, s njegovim imenom napisanim na njoj. Isus je zatražio krunu. Anđeli su Mu ih dali, a dragi Isus svojom je vlastitom desnicom stavio krunu na glavu svetih. Na isti način anđeli su donijeli harfe koje je Isus također predao svetima. Zapovjedni anđeli započeli su melodiju, a potom su se svi glasovi uzdigli u hvalospjevu zahvalnosti i sreće. Sve ruke vješto su prebirale žice na harfama, izvodeći melodioznu glazbu bogatih i savršenih tonova. Potom sam vidjela kako Isus vodi otkupljene do vrata nebeskoga grada. Otvorio ih je i pozvao one koji su održali istinu da uđu. Sve u gradu bilo je pravi praznik za oči. Posvuda su gledali sjaj i slavu. Tada Isus pogleda svoje otkupljene svete. Lica su im odsajivala slavom. Gledajući ih, reče im svo-

jim punim, melodičnim glasom: "Vidim trud svoje duše i zadovoljan sam. Ta bogata slava pripada vama kako biste vječno uživali u njoj."¹⁴

Ljudski jezik nije u stanju opisati slavu nebeskog kraljevstva. Bog je pripremio za otkupljene ono što oko nije vidjelo, uho nije čulo, niti je bilo tko od ljudi mogao zamisliti. Čak i kad bismo pokušali zamisliti vječnost, stvarnost je daleko iznad naše ograničene sposobnosti poimanja. U Božjem raju neće biti suza, jer će Gospod otrti svaku suzu s očiju spašenih. Više neće biti boli koju su osjećali u svom ljudskom tijelu. "I nijedan građanin neće reći: "Bolestan sam!" Narodu što živi ondje krivnja će se oprostiti" (Izaija 33:24). Nitko neće imati nikakvu fizičku manu, jer će čovječanstvo ponovno zadobiti svoje prvobitno savršenstvo. Smrt više neće imati vlast nad njima. Sve stvoreno bit će savršenom skladu, kao što je bilo u početku. Životinje će biti podložne, a ljudi u miru jedni s drugima. "Vuk i janje zajedno će pasti, lav će jesti slamu k'o govledo; al' će se zmija prahom hraniti. Nitko neće činiti zla ni štete na svoj Svetoj gori mojoj" - govori Jahve" (Izaija 65:25).

Osim svega toga, Bog će zauvijek prebivati sa svojom djecom. Prorok s Patmosa kaže: "I začujem jak glas s prijestolja: "Evo Šatora Božjeg s ljudima! On će prebivati s njima: oni će biti narod Njegov, a On će biti Bog s njima" (Otkrivenje 21:3). Cijeli svemir bit će osolobođen od grijeha, grješnika i začetnika grijeha. "Nikakvo stablo spoznaje dobra i zla neće pružati priliku za kušanje. Tamo neće biti nikakvog kušača, nikakve mogućnosti da se pogriješi."¹⁵

"Velika borba je završena. Više nema grijeha ni grješnika. Cijeli svemir je čist. Sklad i radost vlada u svemu što je stvoreno. Od Stvoritelja svega teče život, svjetlost i

radost kroz beskrajna svemirska prostranstva. Sve živo i neživo, od najmanjeg atoma do najvećeg planeta, objavljuje u svojoj nepomućenoj ljepoti i savršenoj radosti da je Bog ljubav."¹⁶

Zaključak

"Gospod želi da se učinkovitije radi na djelu objavljivanja treće andeoske poruke. Kao što je u svim vjekovima davao pobjedu svome narodu, tako i u današnje vrijeme želi slavno ispuniti svoju namjeru za Njegovu crkvu. Svoje vjernike poziva da složno napreduju, iz snage u još veću snagu, iz vjere u još veće povjerenje i pouzdanje u istinitost i ispravnost Njegova djela."¹⁷

Moja je želja, na kraju ovog Molitvenog tjedna, da budete spašeni i doživite radost života s Kristom i spašenima kroz beskrajna vremena vječnosti. Stoga, već danas donesite odluku da ćete pripadati vjernom Božjem ostatku. Prihvatite Krista kao Gospodara svog života i živite za Njega. Amen!

Citirana literatura:

- 1 *Djela apostola*, str. 11.
- 2 *Rani spisi*, str. 71.
- 3 *Testimonies to Ministers*, str. 508, 509.
- 4 *Svjedočanstva*, sv. 9, str. 126.
- 5 *Rani spisi*, str. 278, 279.
- 6 *Rani spisi*, pp. 85, 86.
- 7 *Evangelism*, str. 234, 235.
- 8 *Velika borba*, str. 613, 614.
- 9 *Velika borba*, str. 490.
- 10 *Maranatha*, str. 270.
- 11 *Odabrane poruke*, sv. 3, str. 426.
- 12 *Testimonies to Ministers*, str. 182.
- 13 *Velika borba*, str. 632.
- 14 *The Story of Redemption*, str. 413.
- 15 *Odgoj*, str. 302.
- 16 *Velika borba*, str. 678.
- 17 *Odabrane poruke, knjiga 2*, str. 407.

Uključite se u misionarski projekt „I ja želim svjedočiti za Krista“

Vašim prijateljima, rođacima, susjedima, poklonite **knjige ili CD** a možete ih besplatno dobiti u vašoj mjesnoj crkvi ili narudžbom na tel. 01 36 34 067 ili na e-mail adresu: info@rpsd.hr

Projekt „I ja želim svjedočiti za Krista“ dio je svjetskog misionarskog projekta Generalne konferencije koja je 2014. i 2015. proglasila za godine evangelizacija i misionarstva a kroz koji se želi na razne načine svakome pružiti priliku za svjedočenje.

